

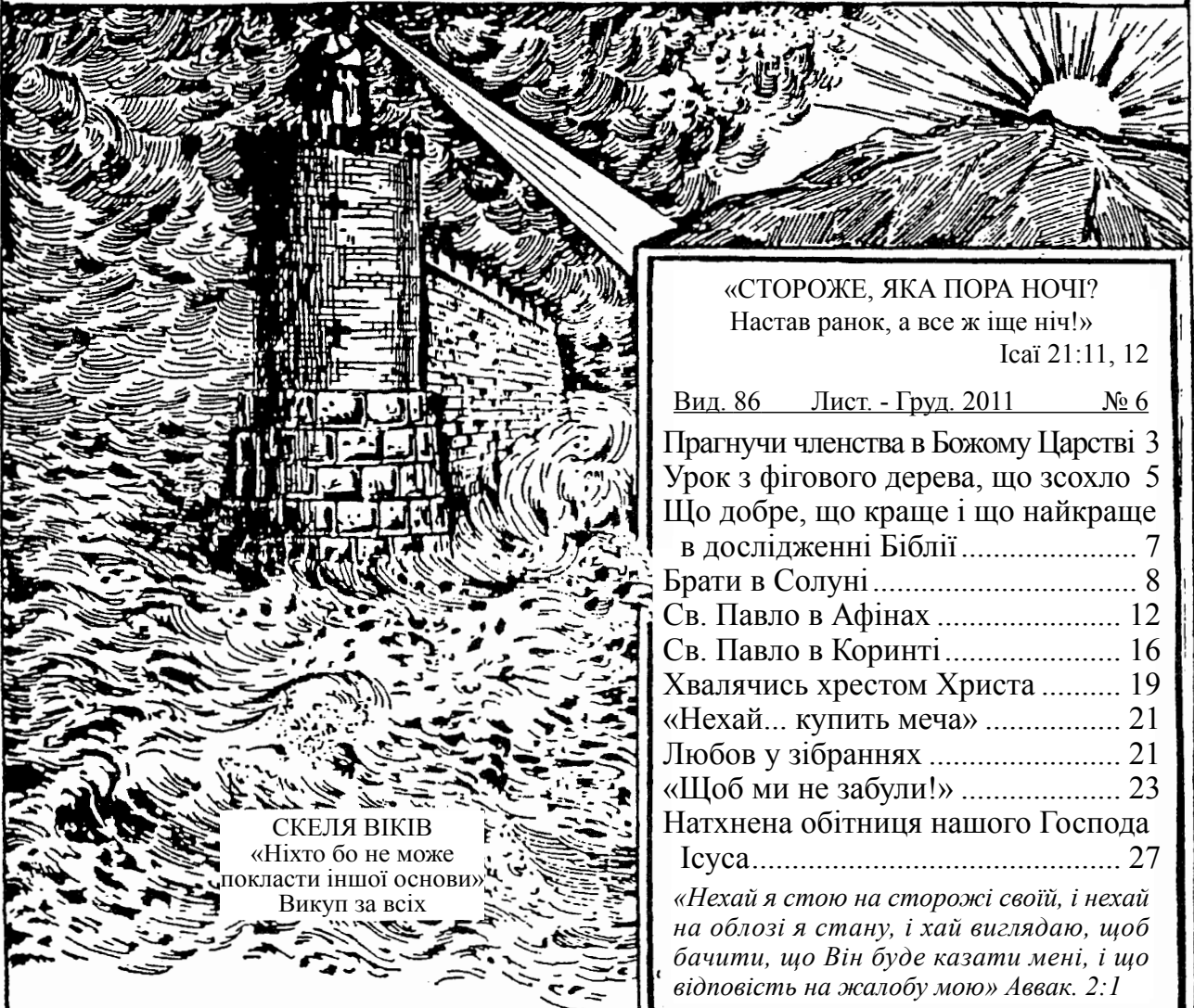

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 86 Лист. - Груд. 2011 № 6

Прагнучи членства в Божому Царстві 3	
Урок з фігового дерева, що зсохло 5	
Що добре, що краще і що найкраще в дослідженні Біблії.....	7
Брати в Солуні.....	8
Св. Павло в Афінах.....	12
Св. Павло в Коринті.....	16
Хвалячись хрестом Христа.....	19
«Нехай... купить меча».....	21
Любов у зібраннях.....	21
«Щоб ми не забули!».....	23
Натхнена обітниця нашого Господа Ісуса.....	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомилкового Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПРАГНУЧИ ЧЛЕНСТВА В БОЖОМУ ЦАРСТВІ

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його» (Матвія 6: 33).

На початку земного служіння нашого Господа юдейський народ був запрошений статися Царством Бога. Пропозиція найважливішого Божого благословення була «перше юдеєві». Багато століть вони були особливим Божим народом. Їх покликано статися Богу «царством священників та народом святим» – особливим Його скарбом, що мав складатися зі священничого класу та вибраного святого народу (2 М. 19: 5, 6). Ми не думаємо, що весь Ізраїль від часу отримання Закону міг статися Небесним Царством, яким би вірним він не був. Ніхто не міг належати до класу Царства до приходу Ісуса на землю, бо Він був Предтечею цього класу. Пропозиція була дана юдеям за Його днів. Але ті з народу, котрі жили попередньо і були вірні Богу, віддані своїй Угоді, отримають велике благословення від Господа на людському рівні. Їх задіють, щоб благословити всі народи під владою Духовного Ізраїлю – Божого Царства, яке нині запроваджується.

Особлива милість Бога до народу тілесного Ізраїлю і те, що він був вибраний серед інших народів, полягала особливим чином в тому, що він був насінням Його вірного приятеля, Авраама. Бог обіцяв Аврааму, що за його віру та слухняність його насіння має отримати благословення. Ізраїль аж ніяк не був святіший чи кращий за інші народи (Див. 2 М. 32: 9-13; 5 М. 9: 4-8). Але Бог вибрав їх Своїм народом заради їхніх батьків.

При першому приході нашого Господа прийшов час запропонувати членство в Царстві, прийшов час випробувати весь народ Ізраїлю, переконатися в тому, чи вони готові до цього

особливого благословення. Ісус був Тим, Хто запропонував це Царство, бо Він посвятився як Жертва за гріх, котра мала становити основу встановлення Царства на землі.

СПРАВЖНІ ТА ХИБНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ЦАРСТВО

Проповідь на Горі, з якої взято наш уривок, наголошує на щирості та цілеспрямованості серця, які обов'язкові для тих, хто хоче стати членом класу Царства. Учитель дає зрозуміти, що не всі з цього привілейованого народу, котрі чули Його Послання, будуть готові його прийняти. Багато захопилося тогочасними справами – тим, що вони їстимуть, що питимуть, в що зодягнуться. Але щоб бути готовим прийняти запропоноване благословення, щоб бути прийнятним для Бога, слід приділяти Царству першочергову увагу. «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його», – заохочував Спаситель, – а не земних речей. Якщо Царство є на першому місці, то всі земні речі будуть додані. «Все це вам додасться», – ось Його обітниця.

Не всі юдеї були готові прийняти такого суворого Вчителя. В них були свої плани – робота, політика, громадські становища. Тому запрошення Ісуса полишити все і здобути Царство, про яке вони нічого не знали і яке здавалося їм незрозумілим, не знайшло в них негайного відгуку. Дванадцять апостолів були серед перших, котрі прийняли Його пропозицію. На той час, коли Ісус помер, приблизно п'ять сотень приєдналися до Нього як Його учні. Про них сказано, що сотня й двадцять з них зібралася в горішній кімнаті в день П'ятидесятниці, де вони прийняли зачаття Святим Духом. Після П'ятидесятниці ще кілька тисяч юдеїв опинилися перед вибором зробити

Царство своєю першочерговою справою. Однак і вони були лише незначною меншістю серед народу Ізраїлю.

Впродовж цього Євангельського віку було мале число тих, котрі почули Поклик, прийняли умови і постановили вчинити Боже Царство головною справою свого життя. Сатана намагався переконати багатьох з них, що цим Царством є папство, або що ним є Великобританія, чи Росія, чи ще якесь царство на землі. Іншим він представив хибне тлумачення слів апостола: «Бо Царство Боже [це]... праведність, і мир, і радість у Дусі Святій», намагаючись переконати, що Царство Бога полягає тільки в праведності та святості життя – доброго життя через силу Господнього Духа. Наскільки все це є далеке від вчення Святого Письма про Царство, можна побачити вивчаючи тему Божого Царства, представлену святими пророками, апостолами та нашим Господом Ісусом. Ми справді маємо хитрого ворога!

ЯК ХРИСТІЯНИ МОЖУТЬ ВИКОНАТИ БОЖИЙ ЗАКОН?

Ці фальшиві ідеї затьмарили істинне уявлення про Царство – про те, що Бог вибирає членів класу Царства, що ми не тільки повністю посвячуємо те небагато, що в нас є, Господу на Його умовах, але й повинні постійно впроваджувати цей обіт посвячення в чин, вважаючи все інше втратою та сміттям, щоб тільки здобути членство в цій славній громадці, Головою якої є Ісус. Таке затьмарення розуму далі є в більшості, котра називає себе іменем Христа, проте укомплектування Тіла членів Христа все-таки відбувається попри завзяті зусилля сатани запобігти цьому. Зараз число є майже повне. Щоправда ті небагато, хто ще входить зараз, віримо, лише займають місця, звільнені іншими, котрі через невірність втратили відкладений їм вінець, бо ми розуміємо, що повне число вже прийняло пропозицію і було зачате Духом, коли закінчився загальний поклик, тобто восени 1881 року. (Див. Дослідження Святого Письма, Том III, розд. 6 – «Праця жнив»).

Шукаючи Боже Царство, ми, як погани, повинні розуміти, що Господь не відступився від Свого первісного задуму, зробивши пропозицію

Ізраїлю, що для здобуття вічного життя вони повинні виконати Закон. Іншого шляху немає. Бог нікого не піднесе до почестей Царства, хто ламає Його Закон. Тож виникає питання: «Як нам виконати Закон?» Якщо юдеї не могли його виконати протягом всіх шістнадцяти століть, то як можемо виконати ми? Хіба ж не каже Господь через апостола, що ділами Закону не виправдається перед Ним жодна плоть? Зрозуміти це означає зрозуміти одну з Божих глибин, а саме, що «Бог у Христі примири́в світ [тих зі світу, котрі тепер приймають Євангельський Поклик] із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини» (2 Кор. 5: 19).

«ВАШІ ТІЛА ТО ЧЛЕНИ ХРИСТОВІ»

Христос виконав Закон і задовольнив Боже-ственну Справедливість за всіх, котрі сталися Його під час Євангельського віку. Його заслуга приписана тим, хто виконує Закон в своєму серці. Їм заважає виконувати його в абсолютній мірі слабкість деградованої плоті, яку вони не в змозі контролювати. Тож св. Павло каже, що праведність Закону виконалася в нас, котрі ходимо не за тілом, а за Духом: перш за все через приписання Своєї заслуги нашому смертному тілу, нашій плоті, і цим наш Відкупитель ховає наші природні недоліки. Друге, Він вважає нас мертвими як людських істот, бо наше тіло є посвячене, виправдане і пожертвоване. Ми зачаті до нової, духовної природи. Відтоді наше смертне тіло вважається тілом Нового Створіння. Воно вже не є людським тілом, адже воно пожертвоване. Насправді воно оживлене, щоб бути слугою Нового Створіння. Оскільки це тіло далі є людським, йому потрібна одежа праведності, щоб носити її до кінця цього життя. Вона є дана нашим Спасителем.

Апостол Павло, говорячи про наше людське тіло з точки зору нашого нового споріднення в Ісусі Христі, каже: «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла то члени Христові?» (1 Кор. 6: 15). Бог більше не вважає наше плотське тіло тілом людської істоти. Воно є членом Христа, власністю духовного Нового Створіння. Це Нове Створіння виконує Закон Бога. Якщо трапиться невдача, то винним не є Нове Створіння, але недосконала плоть. Вона прикрита чистою, білою одіжжю

Христової праведності, і Бог дивиться на неї як на бездоганне тіло Нового Створіння. Ось так ми стоїмо досконалі перед Божим Законом; ось так праведність Закону виконалася в нас, котрі ходимо не за тілом, а слідами Ісуса.

СВОБОДА В ХРИСТІ ЦЕ НЕ СВОБОДА ЇСТИ ТА ПИТИ

Наш вірш заохочує нас шукати Божу праведність. Це означає, що для тих, кого Бог зараз кличе, Він подбав про праведність. Ця праведність є в Христі і повинна бути прийнята кожним, хто приходить до Бога, бо не маючи Божої праведності і підтримки, яка її супроводжує, він не зможе досягти Царства.

Нове Створіння настільки є в згоді з Господом, що намагатиметься привести своє смертне тіло в повне підпорядкування Закону Любові. Воно намагатиметься бути цілком справедливим до своїх ближніх, до братів, вдячним і милим до всіх. Все його життя буде віддане тому, щоб досягти членства в Небесному Царстві. Це дозволить йому служити справі Божої праведності. Там, де є нехтування Божими планами, воно покликане захищати їх всяким розумним чином. Воно перебуватиме на боці праведності та правди. Такими є всі, котрі справді шукають Царство.

Коли апостол Павло говорить, що Боже Царство – це не їжа і пиття, але праведність, мир і

радість в Святому Дусі, ми повинні розуміти, як показано в контексті, що привілеї тих, котрі належать до класу Царства, не полягають лише в свободі їсти та пити заборонене тим, хто є під Законом, або тим, хто є в неволі поганських забобон. Наша свобода – це щось значно більше. Юдеям, які сталися послідовниками Христа, було сказано, що вони тепер вільні від постанов Закону, які обмежували їх в їжі і т.п. Тож чи вони далі їстимуть свинину, чи щось інше, відтепер залежало від умов та обставин. Вони здобули свободу в Христі, якої, як юдеї, не мали попередньо.

Але св. Павло показує, що це не найважливіша свобода – мати змогу їсти устриці, свинину та іншу заборонену Законом їжу. Такий дозвіл не мав бути особливим благословенням. Основним елементом свободи в Христі є дійсна праведність та святість, яка є благословенням і потіхою для всіх, котрі є Божими синами. Апостол також не твердив, що Царство становлять праведність, мир і радість. Це тільки благословенні наслідки членства в класі Царства. Ось благословення, які є спадщиною тих, котрі є спадкоємцями Царства, навіть якщо вони все ще є, так би мовити, неповнолітні, далі навчаються і готуються до служіння Царства за завісою. Весь Господній народ повинен радіти істинною праведністю, праведністю Бога, і шукати її понад усе.

R5917 (1916 p.)

УРОК З ФІГОВОГО ДЕРЕВА, ЩО ЗСОХЛО

«Майте віру в Бога!» (Марка 11: 22, Хом).

Ісус та Його апостоли, проходячи дорогою з Віфанії до Єрусалима і проголошуючи Євангеліє Царства, натрапили на фігове дерево. Наш Господь, голодний, підійшов до дерева, щоб знайти плоди, бо час на фіги ще не минув, та побачив, що дерево неплодне. Тоді Він прокляв це дерево, провістив його кінець. Наступного дня, проходячи повз дерево, Ісусові учні зауважили, що фігове дерево засохло від кореня. Петро сказав: «Учителю, глянь фігове дерево, що прокляв Ти, усохло!» Ісус відповів: «Майте віру в Бога» (Мк. 11: 13, 14, 20-22). Тоді Він звернув їхню увагу на факт, що не тільки Він Сам завдав шкоди дереву, але що за цим всім

треба бачити Небесного Отця. Він завжди приписував велич Отцеві, а Сам був лише Божим Пальцем. «Ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!» «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Ів. 5: 36; 14: 10).

СПРАВЖНЯ ЦІЛЬ ЧУДЕСНИХ ВЧИНКІВ ІСУСА

Деякі люди в той час, як і тепер, мали злу силу, тож вчинок Ісуса можна було приписати саме чомусь такому. Тому Він хотів спрямувати розум Своїх учнів на речі, які Він завжди робив як посланий Богом, – проводячи тим самим межу

між Своєю силою і силою сатани. Хтось може запитати: «Невже Бог звертає увагу на дерево, яке не плодоносить?» Та Ісус не був пересічною особою. Він не був прикладом того, щоб ходити вулицею і казати до неплідного дерева: «Щоб більше ніхто твого плоду не з'їв аж повіки!» Коли б ми так робили, то вишукували б помилки в дерев та всього іншого. Наш Господь був особливо посланий Богом. Він, ходячи скрізь, звик робити добро. Він зціляв людей і навчав їх, даючи переконливі уроки з прикладів.

Було обов'язково, щоб учні Ісуса цілковито переконалися в тому, що Він посланий Богом, перш ніж розвинути в них потрібну віру. Вони мали тривати в цій вірі, посвячуючи своє серце і життя для Бога, перш ніж могли бути готові до благословень П'ятидесятниці. Тож багато діл Господа були видимими, явними, з метою просвітити Його послідовників, переконати їх в Його Месіанстві і проілюструвати майбутню працю для світу. Про перетворення Ним води в вино написано: «Такий початок чудам зробив Ісус у Кані Галілейській, і виявив славу Свою. І ввірували в Нього учні Його» (Ів. 2: 11).

Св. Павло звертає увагу на те, що тілесна людина не здатна збагнути глибокі Божі речі, бо їх треба розсуджувати духовно (1 Кор. 2: 14). Тож потрібно було навчати Ісусових учнів на видимих, матеріальних прикладах, бо вони були тілесними людьми. Хоча вони вважали Його Месією, однак спочатку не розуміли цього добре. Ісус запитав їх при нагоді: «А ви за кого Мене маєте? А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого! А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець» (Мт. 16: 15-17). Отже, Ісус використав для Своїх апостолів чудовий метод навчання.

Чи то у випадку фігового дерева, чи чудес зцілення хворих, підняття мертвих, вигнання демонів, нагодування тисяч людей і т.д., важливим було не те, що якусь особу в той час зцілено фізично, що натовп не залишено голодним на ніч, що божественний докір впав на безмозке дерево, але те, що учні мали отримати потрібні уроки і побачити, що Господня сила може бути вжита і буде вжита для них. Свідомість того, що Господь є

на їхньому боці, що Він захистить їх і буде вести, мала виховати в них велике довір'я. Також було важливо, щоб ми вірили в любов нашого Отця і Його турботу про нас як Його дітей, і було важливо показати і проілюструвати майбутню славу, коли Він царювати в Своєму Царстві.

ФІГОВЕ ДЕРЕВО ЯК СИМВОЛ

Є ще інша думка стосовно фігового дерева. Віримо, що фігове дерево представляє юдейський народ. Цей народ був Божим фіговим деревом. У властивий час Бог послав Свого Сина шукати плоди цього народу, але не знайшов жодних. Дерево виявилось неплідним. Щоправда, Він знайшов кількох вірних, але в національному масштабі – нічого, жодного плоду як народу. Отож покарання, прокляття від Господа прийшло на юдейський народ тому, що при всіх своїх привілеях та нагодах вони не принесли належного плоду. Наш Господь Ісус за п'ять днів до Свого розп'яття проголосив, що їхній дім залишається їм порожній. «Ось ваш дім залишається порожній для вас» (Мт. 23: 38, 39; Лк. 13: 34, 35).

З того часу юдеї були покинуті і засохли як народ. Але існує обітниця, що це сухе фігове дерево знову оживе – стане живим народом. Вони мають відновитися до Божественної милості після того як виконалася «подвійна» немилість. [Див. ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА, Том 2, стор. 206-218]. Ця «подвійна» частина, на нашу думку, виконалася, і саме таким є зміст великого пробудження тепер серед юдеїв та великий сіоністський рух.

Говорячи про час Свого Другого Приходу та близького в той час Царства Ісус сказав: «Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то знаєте, що близько літо. Так і ви: коли тільки побачите, що діється це, то знайте, що близько, під дверима» (Мк. 13: 28-29). Юдейський народ мав довгу зимову пору. Але тепер вже настала весна цього народу. Ми вже бачимо, як фігове дерево випускає листя. Отже, лекція з фігового дерева, яке зсохло, була не тільки лекцією на якусь годину, але лекцією для всього Господнього народу відтоді і дотепер.

ЩО ДОБРЕ, ЩО КРАЩЕ І ЩО НАЙКРАЩЕ В ДОСЛІДЖЕННІ БІБЛІЇ

Кожний вплив, який збільшує повагу до Біблії як Божого Слова, є вартий похвали. Біблійні дослідження, практиковані в Великобританії та Ірландії п'ятдесят і навіть сто років тому, тобто вивчення напам'ять віршів та цілих розділів, використання Біблії як книги для читання в школах, мали свої добрі сторони. Хто ознайомився з текстом Біблії, той мав цінне джерело знання, коли згодом він став християнином і шукав значення Божого Послання.

Різні віровизнання пробували інші способи вивчення Біблії на так званих зібраннях досліджень. Але на перешкоді цим зібранням ставали вчення віровизнань. Під час таких зібрань здібні вчителі час від часу розповідали зібраним про історичні факти, про автора того чи іншого Послання, про труднощі подорожей і т.п. Інколи такий вчитель наважувався вникнути у вчення, але якщо він не був дуже обережний і не контролював зібрання, то після такого уроку виникав спір і плутанина, від яких зібрання ставало ще більш спантеличеним.

Ще інший спосіб вивчення Біблії, якому віддавали перевагу певний час, полягав у тому, що група християн відчитувала вірші і цілі розділи. Кожен, прочитавши свій вірш, міг прокоментувати його так, як йому було до вподоби. Якщо розділ містив сорок віршів, то було стільки ж невеличких коментарів. Коли зібрання закінчувалося, то панувало відчуття підбадьорення від розмов про Біблію, від прочитаних цікавих віршів і від спілкування один з одним. Але таке дослідження Біблії давало дуже мало знань про Бога та про Його План Віків.

Лише зовсім недавно – практично за останніх десять років – Біблію почали вивчати способом, який ми називаємо Веріанським дослідженням – вивченням Святого Письма. Сьогодні веріанські зібрання діють у всьому світі. Наслідком є велике благословення та просвітлення. Для такого дослідження Біблії використовується підручник, а також книжка з питаннями. Підручниками є різні томи ВИКЛАДІВ СВЯТОГО ПИСЬМА. В цих томах

вчення Біблії зібрані докупи і представлені в доступному вигляді. Наприклад, якщо лекція стосується Святого Духа, то вивчення даної теми дозволяє зібрати вчення Біблії з різних її частин і викласти впорядкованим чином перед зібраним. Так само є з темою «Людина Ісус Христос», «Логос», «Виправдання», «Освячення», «Прославлення святих». Кожна тема викладена системно – представлена розумам в зібранні і відкрита для обговорення, даючи посилання на різні частини Біблії, в яких ці питання згадуються.

Нас не дивує, що ті з Господнього народу, котрі оцінили такий метод дослідження Біблії і використовують його, мають ясніше розуміння Божого Слова, ніж інші. І хоча ми радимо кожен спосіб дослідження Біблії, все-таки ми особливо радимо саме цю форму, яку Господь благословив більше від інших заради просвітлення Його народу в теперішньому жнивному часі. Цей метод приносить користь цілому зібранню. Здібний вчитель в даному випадку не є обов'язковий. Небезпека з боку здібних вчителів при іншому способі дослідження Біблії є в тому, що їхні здібності інколи ведуть їх в злому напрямку і збивають з пуття.

Пропоновані Веріанські дослідження дають цілому зібранню кращі умови для вивчення Божого Слова, бо перед ним є відкрита ціла тема для обговорення. Однак навіть у веріанському дослідженні, коли використовуються питання, здібний ведучий, покірного розуму, виявиться великою підмогою для братів та сестер. Саме так є майже в кожному зібранні у світі. Ми хочемо, щоб читачі «The Watch Tower» знали, чому ми так наполегливо рекомендуємо їм веріанську форму дослідження Біблії. Нас також не здивує, якщо противник виступить проти цього методу, який Господь так благословив. Радимо всім порівняти в своєму розумі, в своєму серці, в своєму житті результати веріанських досліджень Біблії і результати всіх інших досліджень, які їм відомі і які вони спробували в минулому.

БРАТИ В СОЛУНІ

1 СОЛУНЯН 1; 4: 13-18

ЛИСТ СВ. ПАВЛА ДО МОЛОДОЇ ЦЕРКВИ В СОЛУНІ – СИЛА ЄВАНГЕЛІЯ МІЖ НИМИ – ЇХНЯ РАДІСТЬ В ВИПРОБУВАННЯХ – ЇХНЯ АКТИВНІСТЬ В ПОШИРЕННІ ПРАВДИ – ЇХНЯ НАДІЯ, ЗОСЕРЕДЖЕНА НА ДРУГОМУ ПРИХОДІ ХРИСТА – НАДЗВИЧАЙНО ОБРАЗНИЙ ОПИС ДРУГОЇ ПРИСУТНОСТІ НАШОГО ГОСПОДА І ВОСКРЕСІННЯ ЦЕРКВИ – «МЕРТВІ В ХРИСТІ» І «ТІ, ЩО СПЛЯТЬ В ІСУСІ»

«Бо коли ми віруємо, що Ісус умер і воскрес, тож так і тих, які послули в Ісусі, Бог приведе з Ним» (1 Солунян 4: 14, Хом.).

Хоча наша нинішня лекція стосується в основному Другого Приходу нашого Господа Ісуса Христа, лист, частину якого вона складає, наводить опис класу, який радітиме Його Другому Приходу і матиме для цього слушну підставу. В цьому листі св. Павло дає характеристику тих, про кого він говорить: «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня» (5: 4, 5). З цих прикмет істотною є «любов Бога», «любов Христа», яка поширюється на весь Дім Віри і проявляється в душі співчуття до всього «стогнутого створіння».

Хоча Церква в Солуні складалася з тих, котрі в стосунку до християнського досвіду були тільки «немовлятами в Христі», однак цілком очевидно, що переслідування, які на них прийшли, дозволили їм рости дуже швидко. Вже рік, як вони отримали Євангеліє, однак апостол засвідчив їхній швидкий розвиток, показаний любов'ю один до одного – не тільки до маленької громадки в Солуні, але й до всього Дому Віри у всій Македонії. Апостол каже, що ця любов братів стала проявом того, що вони були «навчені Богом».

Одним з перших проявів знання про Божу благодать в Христі і повного посвячення Господу є любов до співслуг – «братів». Нехай би це завзяття і палкість першої любові – до Господа і до всього Дому Віри – не тільки тривала, але й зростала у всіх! Та, на жаль, багато тих, котрі починають гаряче і наполегливо, стають млявими – стають причепливими, цинічними, надто суворими в судженнях, пихатими і надто догматичними, тобто втрачають більшість простоти, запалу і покори своєї першої віри і першої любові.

Це – перший напад великого противника, щоб знову полонити через слабості плоті тих, котрі звільнилися з його ланцюгів темряви і зуміли побачити Божу славу, яка сяє через Христа. Якщо вони не зможуть протистояти цьому нападу, то наслідком буде не тільки прохолодне відношення до Господа, Його справи і членів Його Тіла, але й, з часом, культивування плодів темряви – заздрості, злоби, ненависті, сварні – замість плодів Духа Христа – смирення, доброти, терпеливості, братньої ввічливості, любові. Тому апостол заохочує Церкву: «Благаємо ж, браття, ми вас, щоб у цьому ще більш ви зростали» – в любові і служінні один одному, бо такий зріст свідчить про зріст в усіх благодатях Святого Духа.

ХРИСТІЯНСЬКІ ОБОВ'ЯЗКИ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Релігія Христа має на меті сумістити всі властиві обов'язки, клопоти, випробування і радості дому та сім'ї. Тим самим більшість Божого народу може краще світити світлом, яке вони отримали від Господа. Кожен повинен вчитися «пильно дбати жити спокійно» – мати врівноважені амбіції (а не славу невгамовного шукача пригод і непорозумінь), бути тихим, завжди дбати про добрі діла, тобто бути в стані, в якому плоди та благодаті Святого Духа розвиватимуться найкраще.

Справді, здобуте нами світло внесе великі зміни в численні домашні справи. Воно висуває перед нами нові ідеали, які треба цінити і наслідувати. Воно впроваджує нас в нові стосунки, нову родину – Божу сім'ю. Тим самим воно приносить нам нову відповідальність і нові привілеї. Якщо ми наповнені духом Правди разом з любов'ю до Бога і всіх, хто хоч частково має Його подобу, воно зробить нас завзятими в поширенні благодаті Бога, яка принесла стільки благословення в наші власні серця.

Це не означає, що Господня воля полягає в тому, щоб всі, хто прийняв Правду, були публічними учителями, покинули свої дома, заняття, роботу, обов'язки, відповідальність тощо. Господній поклик ніколи не входить в суперечність з належними обов'язками і відповідальністю, яку ми мали досі. Людина, яка має сім'ю, про яку слід подбати, навіть не повинна думати полишити ці обов'язки або вважати, що вона покликана до публічного проповідання, якщо це означає нехтування обов'язками та відповідальністю, які вже лежать на ній. Такі особи повинні тихо і вдячно робити все в Божественній службі, на що дозволяє властивий догляд за тими, хто від них залежний.

З іншого боку, той, хто є вільний, щоб надавати час і сили Господній службі, хто має ті чи інші таланти, повинен, відколи він отримав Правду, покійно доручити все Господу і старатися використовувати кожну нагоду в Його службі, до якої Він відкриває шлях. Після цього посвячені особи повинні бути дуже уважні, щоб не обтяжувати себе чимось, що стало б на заваді їхній корисності в такій службі.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЕРЕД СТОРОННІМИ ОСОБАМИ

Ми маємо відповідальність і служіння не тільки стосовно кожного члена Тіла Христа, але й певну відповідальність стосовно тих, котрі є в темряві, осторонь Христа. Християнин має бути палаючим і сяючим світлом перед світом. Світ не може бачити зсередини, як бачить Дім Віри. Тому існує велика потреба, щоб християнин жив перед світом так, щоб бути «листом,.. якого всі люди знають і читають» на честь Господа і Його Слова.

Християнське життя має бути явним для світу – не тільки як справедливе та чесне, але як благородне і поважане. Бувають чесні, але погані люди. Є люди гідні довіри, проте вони розповідають Правду агресивно, відбиваючи бажання слухати. Але в справжньому християнині любов повинна викликати благородне почуття, яке звеличуватиме кожну чесноту. Тож для цього християнин повинен, якщо можливо, «не потребувати нічого» – не бути залежним від милостині, а навпаки, як говорить в іншому

місці апостол, повинен «працювати та чинити руками своїми добро, щоб мати подати нужденному» (Еф. 4: 28). Господня пересторога для тілесного Ізраїлю позичати іншим, але не позичати в інших, може, як принцип, добре стосуватися Духовного Ізраїлю. Цей принцип також стосується купування в кредит – звичаю, якого Господній народ повинен уникати, хоча цей принцип, як правило, приносить користь всім людям.

«ВЗІРЦЕМ ДЛЯ ВСІХ ВІРУЮЧИХ»

Маючи ради св. Павла, доповнені радами Тимофія, молода солунська Церква за дуже короткий час здобула значне знання Божественного Плану – мабуть, значно більше, ніж має сьогодні переважна кількість християнських общин. Наприклад, вони знали (про що багато хто сьогодні не знає), що християнські надії базуються на Другому Приході нашого Господа Ісуса Христа і зібранні Церкви до Нього. Вони також знали, що їхні приятелі, котрі померли, насправді «заснули», а їхньою надією було те, що всі сплячі мертві будуть пробуджені від сну смерті Господом в Його Другому Приході. Оскільки всі надії вічного життя були пов'язані з Другим приходом нашого Господа як великого життєдавця, то не було небезпеки, що рання Церква втратить з-перед очей цю надихаючу надію, яка представлена нам.

Протягом кількох минулих століть факт, що мертві сплять і будуть пробуджені не раніше Другого Приходу нашого Господа, згубився з-перед очей. Як наслідок, всяка віра в Другий прихід Господа загально ослабла. Християни в цілому почали вірити, що мертві не «сплять», а ще більш живі, ніж при житті, що в мить припинення існування мертві йдуть до неба або до пекла, і що це їхній постійний, незмінний стан. Нічого дивного, що для більшості так званих християн, та ще й з такими небіблійними думками, Другий Прихід Господа є подією без особливого значення. Отже, дехто відноситься до неї легковажно, а багато зовсім зневірилися в ній і вважають її непотрібним, нецікавим і навіть згубним вченням.

Однак «брати», котрі навчені Господнім Словом і не йдуть за «хитро видуманими байками»,

створеними архиспокусником, бачать, що Святе Письмо в цілому, від Буття до Об'явлення, проникнуто величною надією приходу Месії в славі та силі, щоб встановити Своє Царство Праведності на землі, щоб збудити і здвигнути тих, кого здолала рука Смерті, і дати їм красу замість попелу і олію радості замість пригніченого духа, тобто тих, хто прийме Його благословення на умовах Нової Угоди (Єр. 31: 31-34; Євр. 8: 8-13; Іс. 61: 1-3).

«ТИХ, ЯКІ ПОСНУЛИ В ІСУСІ» (Хом.)

Вирок, винесений роду Адама на початку в Едемі, не був сном смерті, який мав тривати кілька днів, років або століть. Навпаки, це мало бути повне припинення існування – знищення (Бут. 2: 17; 3: 19). Але Бог задумав відкуплення від прокляття смерті, і для цього Ісус Христос прийшов у світ і помер, «Справедливий за несправедливих», щоб привести людство назад до Бога – назад до божественної милості, де Божий дар – вічне життя – буде доступним для охочих і слухняних. Відколи викупна ціна була дана на Голгофі, а її прийняття стало очевидним в П'ятидесятницю, весь світ вже не слід було вважати мертвим – повністю відтяти від життя – але просто сплячим, що чекає на повернення Відкупителя – Того, хто пробудить, оживить і дасть життя (Рим. 6: 23; Ів. 5: 25, 28, 29; 1 Кор. 15: 12-23).

В цьому значенні слова про все людство можна сказати, що воно «поснуло в Ісусі», Відкупителі, бо Своєю смертю наш Господь Ісус гарантував всім потомкам Адама ще одне випробування стосовно життя – замість життя, яке втратив батько Адам через непослух. Наш Господь ще сказав, що коли Він буде піднятий на хресті як велика Жертва за гріх, Він притягне всіх людей до Себе (Ів. 12: 32, 33; 3: 14-16). Цим Він показав нам, що не треба вважати, що світ є мертвий – загинув. Світ лише «спить», чекає на час притягнення, призначений Отцем і гарантований «викупом за всіх» (1 Тим. 2: 5, 6). Це притягнення, на зразок притягнення, щоб вибрати Церкву, буде через знання Правди і означає, що остаточно все людство дізнається про милостивий Божий задум, на основі якого воно зможе, якщо захоче, прийти до знання Правди і здобути вічне життя.

Оскільки значна частина людського роду потрапила в смерть ще до надання викупної ціни, то тут згадується пробудження від смерті, щоб людей можна було притягнути і щоб вони пізнали Правду. Цій думці відповідають слова нашого Господа, що надходить година, коли всі, котрі є в гробах, почують Його голос і повиходять. Тоді, чуючи цей голос – слухаючись – вони будуть жити, тобто жити вічно.

Про майбутнє життя для всіх подбав наш Господь, Котрий «дав Себе викупом за всіх»; а те, що в справі їхнього вироку смерті зроблено відповідні кроки, дає право казати, що вони «поснули в Ісусі», а не є мертвими в Адамі. Той факт, що багато з них не знає про своє відкуплення, не є більшою перешкодою, ніж факт, що багато з них також не знають нічого конкретного про первісний вирок в Адамі. Вони потрапили під вирок Адама, не маючи ані вибору, ані знання, і згодом здобули користь від самого відкуплення, не маючи вибору або знання (Рим. 5: 18).

«УМЕРЛІ В ХРИСТІ»

Вживаючи фразу «ті, які поснули в Ісусі» (Хом.), апостол не міг говорити тільки про святих, бо Євангеліє проповідувалося в Солуні лише близько року, і протягом цього року не могло померти багато святих. Більше того, якщо пам'ятати, що святі переважно не є кривими по тілу, то можемо зрозуміти, що, говорячи про їхні надії, щоб вони не сумували, як інші, апостол, мабуть, мав на увазі не тільки надії стосовно святих, але й надії стосовно всіх їхніх друзів, які померли. Коли б їхні надії стосувалися тільки святих і коли б вони вірили, що всі інші загинули безповоротно і навіки, апостола було б даремно казати їм не сумувати так, як інші, котрі не мають такої надії, адже такі понурі сподівання стосовно більшості вмираючих, а також мертвих друзів і рідні були б причиною ще більшого смутку, аніж вони чи будь-хто з поган міг мати, не маючи жодного знання і жодних переконливих надій.

Цей факт викладений апостолом в 4 розділі (14 вірш). Він каже, що християнська віра побудована на факті, що Ісус Христос помер і що Він встав знову. Наш Господь помер за гріхи Церкви, і «не тільки за наші, але й за гріхи всього

світу» (1 Ів. 2: 2). Його воскресіння є доказом того, що Його жертву прийнято за Його Церкву і за всіх, за кого Він помер. Воно стає гарантією, порукою, що в своєму часі Бог поставить Христа і Його Церкву як Боже Царство і що це Царство, коли воно буде встановлене, благословить всі народи землі знанням Правди.

Якщо ми віримо в це, то зобов'язані вірити також, що все людство, відкуплене дорогоцінною кров'ю Христа, ще повернеться (за Його обітницею) зі сну смерті, щоб почути Слово великого Законодавця Нового Заповіту і мати дар Бога, вічне життя через Ісуса Христа, нашого Господа, – якщо воно прислухається до цього Слова. Як Бог прийняв жертву Христа і підняв Його з мертвих, «так і покійних через Ісуса приведе [зі сну смерті] Бог із Ним» – з Його допомогою. Однак не плутаймо думку, що майбутнє всього світу змінилося з «смерті» на «сон» завдяки ціні викупу, яку Ісус дав за всіх, з зовсім іншим виразом «умерлі в Христі», який не стосується нікого іншого, окрім вибраної Церкви. Ім'я Ісус, яке означає Спаситель, має особливе застосування до викупної та реституційної праці нашого Господа. Але ім'я Христос є титулом Його царського становища. Поклик, «охриститися в Ісуса Христа» і стати «членами Тіла Христа» – Помазання, є пропозицією, обмеженою до «покликаної і вибраної, і вірної» Церкви Євангельського віку. Але користь з викупу, яка виникає з імені Ісус, є «для всіх», «для кожної людини», для «кожного, хто схоче» прийняти ці милості на умовах Нової Угоди.

«В ІСУСІ» І «В ХРИСТІ»

Отож, говорячи мовою апостола, ми благаємо християн, щоб в стосунку до всіх мертвих – в Христі і осторонь Христа, Нових Створінь і старих створінь, просвічених і благословених дивовижним світом Євангелія і тих, котрі померли зовсім засліплені «богом цього світу», – не сумувати, як інші, котрі не мають жодної надії. Ми віримо, що Ісус помер за всіх; що Він був піднятий з мертвих; що на цій основі всі мертві мають вважатися такими, що сплять, чекають на Його повернення і на вивіщення Його вибраної Церкви в славі; що потім всі,

кого Бог вважає, що вони сплять в Ньому або задля Нього, або через Нього і Його діло, також будуть виведені з мертвих.

Небагато християн спостерегло, як часто Святе Письмо вживає слово «сплять» стосовно стану смерті. Зауважте, що в розділі 4: 13-15 це слово вжито три рази в трьох віршах. Зверніть увагу також на наступні вірші: Ів. 11: 11, 12; Дії 7: 60; 13: 36; 2 Петр. 3: 4; 1 Кор. 15: 6, 18, 20, 51; Мт. 9: 24; 13: 25; Мк. 5: 39; Лк. 8: 52; 1 Сол. 5: 10; Мт. 27: 52; 1 Кор. 11: 30.

В цих випадках, а всі вони є з Нового Заповіту, слово «сон» вживається замість слова «смерть», до того ж з посиланням на Викуп, яким всі будуть відкуплені. А як було в старозавітні часи? Дивлячись назад, бачимо що Даниїл (12: 1-3) пророчо говорить про тих, «що сплять у земному поросі». Ті, що сплять, складатимуться з двох класів – одні прокинуться до вічного життя, а інші прокинуться на сором і вік триваючу ганьбу. Останній клас представляє тих, хто буде випробуваний під час Тисячоліття. Схоже про царів та пророків, котрі вмирили один за одним, сказано, що вони «спочили зі своїми батьками».

Основа для цього виразу і, відповідно, для віри в майбутнє життя викладена нашим Господом, Котрий говорить: «А що мертві встають [встануть], то й Мойсей показав при кущі» (Лк. 20: 37). «...Чи ж ви не читали в Мойсеєвій книзі, як при кущі сказав йому Бог, промовляючи: Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів» (Мк. 12: 26). «Бог же не є Богом мертвих [зниклих, для котрих немає жодної надії], а [Він є Богом] живих, бо всі в Нього живуть» (Лк. 20: 38). Після того, що трапилося з Мойсеєм, юдеї почали казати, що їхні мертві «сплять» і «чекають ранку», коли вони «прокинуться».

Зауважте, що причина, чому Бог говорить, що людство має надію на життя за гробом, не ґрунтується на якійсь зміні вироку смерті – знищення, на глибокому «сні» якийсь період часу, але на Його визначеному наперед Плані дати Спасителя, Котрий купить, відкупить Адаму і всьому його «загубленому» роду привілей вічного життя в згоді з Богом (Лк. 19: 10; Ів. 10: 10).

ОСОБЛИВЕ ПОСЛАННЯ ДО ЦЕРКВИ

Розповівши про загальні сподівання всього «стогнучого створіння», зосереджені на Другому Приході нашого Господа, апостол виголошує особливе звернення – не власну думку чи припущення – що святі, які сплять, не зазнали жодної кривди від того, що вони поснули, а навпаки, їм буде дана першість порівняно з живими святими, котрі житимуть під час Другого Приходу, бо вони будуть «перемінені», «прославлені», щоб побачити Господа, щоб бути схожими на Нього і ділити Його славу. Ми вже досить широко навели наші міркування, чому ми вважаємо, що наказ, голос і сурма, згадані тут апостолом, є символами – так, як це є в інших частинах Святого Письма, наприклад, в Об'явленні (Див. Дослідження Святого Письма, 2 том, стор. 136-141).

Очевидно, Церква в Солуні цікавилася справою Другого Приходу нашого Господа і мала побоювання, що дехто з неї може «заснути» перед цією подією, здогадуючись скільки благословень вони можуть втратити і переживаючи за своїх приятелів. Тому апостол каже: «Отож, потішайте один одного цими словами».

Слово, перекладене на «прихід» в 15 вірші, це парусія. Це грецьке слово насправді не має того, значення, що наше слово «прихід», але означає «присутність після прибуття», наводячи на думку, що наш Господь буде присутній перед тим, як «умерлі в Христі» будуть «підняті», хоча це буде напередодні «переміни» живущих.

Цей вірш Святого Письма, а також багато інших, виразно показує, що в той час Господня присутність не буде явною, видимою для світу. Бо перед тим як відійти наш Господь сказав: «Ще недовго, і вже світ Мене не побачить» (Ів. 14: 19). Цю думку підкреслив св. Павло згодом, коли звернув увагу на День Господа і на факт, що світ не знатиме про нього, а лише «брати», ті, котрі «не в темряві» (1 Сол. 5: 1-5).

Те, що апостол міг так написати до них, свідчить про швидкий ріст в знанні Церкви в Солуні. Гляньте, як виразно він проводить лінію поділу між Церквою, Тілом Христа, і світом! Як виразно він показує, що один клас буде в повному незнанні стосовно цього, тоді як інший клас буде знати про повернення нашого Господа! Знання про Другу Присутність нашого Господа є прикметою Дня Господа – Дня Його присутності, «жнива», тобто кінця цього віку, протягом якого великий Головний Жнивар не тільки збере спершу сплячих святих, але й продовжуватиме печатати і збирати всіх живих членів вибраного класу, котрі вважатимуться гідними уникнути великих труднощів, які незабаром мають прийти на світ, щоб довершити великий Час Горя, котрий покладе край нинішнім інституціям і зробить приготування до встановлення Небесного Царства під владою Ісуса Христа і Його «Малої Черідки» співспадкоємців – Насіння Авраама, котре має благословити всі племена землі, живих і мертвих.

R5913 (1916 p.)

СВ. ПАВЛО В АФІНАХ

ДІЇ 17: 16-34

АФІНИ – ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ЦЕНТР ДРЕВНЬОГО СВІТУ – СТАТУЇ БОЖИЩ ДОВКОЛА – ПРОПОВІДУВАННЯ В ПАРФЕНОНІ – СУТЬ ТЕМИ АПОСТОЛА – ФУНДАМЕНТАЛЬНА ВІДМІННІСТЬ МІЖ ГРЕЦЬКОЮ ФІЛОСОФІЄЮ І БІБЛІЙНИМ ВЧЕННЯМ – ПРАВДА, ВІДКИНЕНА ПО-СВІТСЬКИ МУДРИМИ – ГРЕЦЬКА ФІЛОСОФІЯ ДАЛІ МАЄ ВПЛИВ НА НАТОВП – ТІЛЬКИ ДЕХТО ПОВІРИВ ПРАВДІ

*«Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо»
(вірш 28).*

Доки Сила позоставався з веріями, щоб зміцнити та утвердити їх, Тимофій – в Солуні, а Лука – в Филипах, св. Павло подався сам до Афін, тодішнього центра світової культури,

знання та мудрості. Це було місто вчених, де проживала більшість відомих філософів світу, що навчала в великих школах, які відвідували найвідоміші та найбільш здібні мислителі. Афіни похвалялися, що за одне століття свого інтелектуального домінування вони дали більше інтелектуальних велетнів, ніж вся решта світу за п'ять

століть. Єрусалим був центром істинної релігії; Рим – центром світової імперської влади, натомість Афіни – інтелектуальною столицею світу.

Спробуймо уявити собі св. Павла, як він ходить вулицями цього великого міста, дивуючись його архітектурі – найдивовижнішій у світі, прислухаючись до учителів науки тих днів, дивлячись на монументи, якими місто було густо заставлене. Пліній, історик, каже, що приблизно в той час Афіни мали понад три тисячі вуличних статуй і незліченну кількість дрібних скульптур в домах своїх мешканців. Він розповідає, що на одній вулиці перед кожним домом стояв постамент з бюстом бога Гермеса. На кожній брамі і на кожній її опорі уміщено бога-захисника. Кожна вулиця мала своє святилище.

Не дивно, як читаємо, що серце апостола переповнювало обурення, коли він бачив, як таке освічене місто цілковито поринуло в ідолопоклонство, нічого не знаючи про правдивого Бога! Не стримавшись, він почав говорити до цих по-світськи мудрих людей про великого Творця, про його Мудрість, Справедливість, Любов і Силу. Як звичайно, він знайшов юдейську синагогу і в ній розмовляв з юдеями та іншими побожними особами. Крім того, він щодня розмовляв на торгових площах з усіма бажаними. Наш переклад говорить, що він сперечався, але мовознавці загально признають, що це слово не відображає думку оригіналу і мало б означати, що він розмовляв, тобто переконував. Спор, в звичному значенні слова, є маловартісними і приносять невелику користь, а то й не приносять жодної.

Дехто називав апостола базикалом, натякаючи, що він не вкладає ані логіки, ані змісту в свої висловлювання. Інші дивилися більш прихильно і навіть були цікаві почути його промову. Отож в Господньому провидінні відкрилася нагода для св. Павла виголосити промову про План Віків мудрим цього світу на Марсовому Полі – очевидно в великій будівлі, званій Парфеноном. Це могло здатися

апостола успішним початком, щоб знайти розсудливих людей, які б справді цікавилися Євангелієм, котре він проголошував. Однак цікавість афінян, як і інших світських людей сьогодні, була тільки поверховою. Вони хотіли знати про кожну нову теорію, щоб краще захищати свою власну позицію, яку вони вже зайняли для себе.

НАДМІРНА РЕЛІГІЙНІСТЬ АФІНЯН

Англійський переклад каже, що апостол почав свою проповідь, звинувативши своїх слухачів в тому, що вони надто забобонні. Яким би правдивим не здавався цей вислів, він був би нерозумним, бо мимоволі викликав би упередження та образив би його слухачів вже з самого початку. Тож зробимо добре, якщо перекладемо це слово як «надто релігійні», а не як «надто забобонні».

Апостол далі звернув увагу, що статуями, яких вони нарobili, афіняни вшановують незліченну кількість богів, і що на додаток він побачив жертвник Незнаному Богу. В певному значенні слова, з їхнього боку це була релігійна крайність – безглуздя. Розум мав би підказати їм те, що нас навчає Об'явлення, а саме, що є лише один живий і правдивий Бог. Розум, який блукає і тримається багатьох богів, є справді надто релігійним і обмеженим.

«НЕЗНАНОМУ БОГОВІ»

Напис на одному з вівтарів «Незаному Богові» став темою проповіді апостола. Він став проповідувати їм про справжнього Бога та про Ісуса Христа, Котрого Бог послав. Він показав їм Божественну Справедливість і її вимоги, які деградований рід Адама не може задовольнити. Апостол показав, що все людство є під осудом як негідне вічного життя. Далі він показав, що Бог так полюбив світ, що послав Свого Сина стати задовільною ціною за нас, щоб відкупити людство від осуду і дарувати йому привілеї воскресіння. Він пояснив, що цей справжній Бог не є ані каменем, ані деревом, ані такими не є Його скульптурні подоби, і ті, «що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонитись» (Ів. 4: 24).

Апостол цим самим звернув увагу афінян на Бога, більшого від того, якого вони собі уявляли. Він показав довжину і ширину Божественної любові – що вона не обмежується одним народом, але що «Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі», призначивши окреслені доби, щоб вони могли пізнати Його, залежно від границь свого замешкання, бо Він хоче, щоб Бога шукали всі вони, чи Його не відчують і не знайдуть.

Яка правда! Декому з нас Господь об'явився і привів до пізнання Себе, давши нагоди для ще більшого пізнання і милості. Однак багато хто ще є в незнанні, і час та пора привести їх до знання ще не настали в повній мірі. Він дає Себе віднайти тим, хто хоче Його знайти – хто не пристає до гріха, хто серцем лине до Бога і прагне знайти Його. Тільки до такого класу Він звертається. Як приємно знати, що після зібрання Вибраних цього Євангельського Віку Він остаточно змусить кожне коліно схилитися, кожен язик визнати і зробить, що знання Його слави наповнить всю землю!

Апостол, звертаючись до філософів, говорив з точки зору логіки замість намагатися дискутувати про дану річ з точки зору Божественного Об'явлення, як він зробив би, коли б говорив до зібраних юдеїв або християн. Отож для стоїків та інших вчених мужів Афін він стався філософом, щоб змогти краще спрямувати їх до справжньої філософії та Плану Віків. Наприклад, коли б він промовляв до юдеїв або християн, то, мабуть, наголосив би на факті, що всі, котрі без Христа і без Божественної милості, є під Божественним осудом; але, звертаючись до філософів, він виклав Правду з іншої точки зору. Апостол звернув увагу на факт, що в одному значенні слова весь людський рід є братами і всі є Божими дітьми, нащадками.

Зауважте логіку такого аргументу. Якщо людство є нащадками Бога, то люди повинні, як Його діти, бути на Нього хоч трохи схожими. Якщо так, то золоті, срібні і кам'яні статуї є мізерним представленням справжнього Бога. Сама людина, як дитя, тобто нащадок, Бога, набагато краще представляла б Його, коли б проявляла вищі прикмети характеру.

«НЕ ЗВАЖАЮЧИ Ж БОГ НА ЧАСИ НЕВІДОМОСТІ»

Св. Павло сподівався питання своїх слухачів: «Чому ти прийшов сюди говорити нам про цього Бога? Якщо Він наш Творець, а ми Його діти, то чому Він не послав нам слова вже давно? Чи ж ми відповідальні за те, що не вшануємо Його, якщо ми про Нього не знали?» Відповідь апостола була такою: «До теперішнього часу ви не були відповідальні. На таке незнання та ідолопоклонство «Бог не зважав» – не брав до уваги, бо досі Його великий План ще не розвинувся настільки, щоб посилати до вас таке Послання. Тепер Бог дає вам звернення. Він наказує всім людям скрізь каятися в гріхах, в неправедності і приходити назад до згоди з Ним».

Тут могло б виникнути запитання: «Чому власне зараз говорити людям каятися, а не іншого часу?» Ми відповідаємо, що апостол дав на це пояснення, кажучи, що власне ЗАРАЗ Бог наказує всім людям каятися, бо Він призначив інший День Суду. Під час першого суду на випробуванні був Адам. Він виявився негідним вічного життя і був засуджений на смерть. Весь його рід перейняв його вирок смерті. Але зараз, у властивий час, Христос помер, щоб відкупити Адама і його рід від вироку смерті і цим відкрити шлях для іншого Дня Суду, тобто випробування стосовно вічного життя і смерті.

Це друге випробування, або День Суду, буде не тільки для тих, хто житиме в той час, але він матиме справу з усім людством – з кожним народом, нацією, племенем і мовою, «з усіма людьми». Це означає пробудження з мертвих. В іншому випадку мільйони людей, котрі вже померли, ніколи не змогли б мати Божої благодаті і нагоди скористатися з неї. Доказ, що таким був Божий задум і що Він може підняти мертвих, є, за словами св. Павла, продемонстрований фактом, що Той, Хто помер для відкуплення людства, повстав з мертвих і в своєму часі буде готовий виконати все, що Божественний План приготував не тільки для живих, але й для мертвих членів людського роду, і дати всім сприятливу нагоду мати вічне життя. Більше того, ця блаженна нагода тепер представлена тим, хто чує.

«ДЕЯКІ НАСМІХАЛИСЯ З ВОСКРЕСІННЯ»

Жодна інша релігія, крім релігії Біблії, не навчає про воскресіння мертвих. Всі інші релігії вчать, що смерть є лише облудою – що коли люди вмирають, вони насправді стають ще більш живими, ніж перед смертю; що коли вони втрачають свідомість, то стають ще більш свідомими, ніж попередньо. Лише Біблія навчає в відповідності зі здоровим глуздом, що мертві є МЕРТВИМИ і «не знають нічого». Лише Біблія навчає, що майбутнє життя залежить від воскресіння мертвих.

Лише Біблія навчає, що відкуплення мертвих залежить від смерті нашого Господа Ісуса Христа. Лише Біблія навчає, що Відкупитель повинен прийти вдруге – не щоб знову страждати, не як людина, але як Господь життя і слави на духовному рівні, щоб перемінити Свою вибрану Наречену до Своєї власної природи, щоб з'єднатися з нею в Своїй славі Царства і щоб встановити між людьми давно обіцяне панування праведності, про яке ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі».

Філософи Афін того часу, як філософи наших днів і кожної епохи, висміювали вчення про воскресіння мертвих. Деякі з них взагалі заперечували майбутнє життя. Інші вважали, що людське життя безконечне і не підлягає знищенню. Всі виступали проти вчення Біблії про вирок смерті, про відкуплення смертю та про воскресіння з мертвих. Всяке зацікавлення більшості вченням апостола зникло, коли вони почули, що уся ця філософія ґрунтується на воскресінні мертвих.

Для світського розуму ніщо не здається таким ірраціональним і позбавленим логіки, як ця риса християнської релігії. Сьогодні вчення про воскресіння стає для багатьох випробуванням. Небагато хто може прийняти його. А хто його не приймає, той напевно потрапить в одну з пасток неправди, яку противнику дозволено поставити для всіх, хто відкидає Божу раду.

НЕБАГАТО ВЕЛИКИХ АБО МУДРИХ

Однак місія апостола не була надаремно, бо читаємо, що «деякі мужі пристали до нього». Правда є магнітом, який притягує серця відповідного характеру. Апостол не сподівався повернути багатьох з цих філософів. Він знав, що небагато мудрих, багатих, великих та вчених згідно з мірилом цього світу можуть знайтися між тими, кого Господь сьогодні кличе бути Нареченою Христа (1 Кор. 1: 26-29). Він знав, що час для них почути буде під час Тисячоліття – в Дні Суду, випробування, про який він розповідав філософам. Деякі, відмовляючись слухати, казали: «Про це будемо слухати тебе іншим разом». Але якщо Правда не промовила до них одразу, то досить сумнівно, чи те саме Послання промовить згодом.

Чи ж цей принцип не справджується тепер? Хіба ж Господь не шукає виключно Малу Черідку? Хіба ж прийняття Правди не вказує на тих, хто притягнений до Господа і є ведений Його Святим Духом? Хіба неспроможність бачити красу та силу Правди не є доказом того, що вони її недостойні? Вдовольняймося, якщо можливо, тим, щоб благословити Правдою усякого, кого Господь Бог покликав і притягнув. Вдовольняймося тим, що інших треба залишити до властивого в Господа часу (1 Тим. 2: 5, 6) після того, як ми представили їм Правду. Осуд смерті триватиме над усіма за винятком Дому Віри, доки не прийде час встановлення дійсного Царства. Тоді тілесний Ізраїль буде благословенний на умовах Нової Угоди. Кров, щоб запечатати цю Угоду, – кров Христа – в цьому віці проходить процес приготування через страждання Голови, в яких Тілу дозволено мати частку (Кол. 1: 24). Тоді, в умовах Нової Угоди Закону, сліпі очі і глухі вуха Ізраїлю відчиняться; для них буде довершене поєднання, а через них – для світу.

Очевидно, що цей привілей поєднання буде відкритий всьому світу людства, і люди, ставшись прозелітами, матимуть частку в благословеннях Нової Угоди з Ізраїлем. А яким славним буде наш привілей, якщо ми виявимося вірними: бути учасниками з нашим Господом в запровадженні Нової Угоди в чині, як Посередник, благословити Ізраїль та світ!

СВ. ПАВЛО В КОРИНТІ

ДІЇ 18: 1-11

УРОКИ З ТОГО, ЩО ПЕРЕЖИВ СВ. ПАВЛО – КОРИНТ – КРАЩЕ ПОЛЕ ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ ЄВАНГЕЛІЯ НІЖ АФІНИ – ПОСЛАННЯ ЗНОВУ НАТРАПИЛО НА ОПІР І ЗНЕВАГУ ТИХ, ХТО ВІДДАВАВ ПЕРЕВАГУ «ТРАДИЦІЯМ СТАРШИХ» – ПРИБУТТЯ СИЛИ ТА ТИМОФІЯ – ЗАОХОЧЕННЯ ТА ПІДБАДЬОРЕННЯ СВ. ПАВЛА

«Не бійся, але говори й не мовчи» (вірш 9).

Афіни виявилися не надто успішним полем діяльності для апостола Павла. Він швидко зрозумів, що хоча їхні мешканці переважно були зайняті слуханням чогось нового і розводили філософію на кожну тему, однак відомості про науку та філософію, фальшиво так звану, настільки займали їхню увагу і задовольняли розум, що вони не були готові до Правди, як інші, менш освічені та філософськи налаштовані. В цьому досвід апостола співпадає з досвідом усіх, хто в щирості проповідує Євангеліє Христа, позбавлене усіляких людських вигадок та філософії, а також ілюструє його слова, що Бог не вибирає багато мудрих, великих або вчених за мірками цього світу, але переважно вбогих цього світу (в громадському, філософському та фінансовому відношенні), щоб бути спадкоємцями Царства, бо цей клас більш схильний приймати віру і багатіти нею.

Залишивши Афіни, св. Павло вирушив в сорокамильну подорож до Коринту, відомого торгового міста Греції, знаменитого своїми мануфактурами, будівлями, художнім мистецтвом, бронзою і т.п. Воно не було таким моральним, як Афіни, і було менш вишуканим, але, мабуть, краще підходило для Євангелія. Там, де релігійні форми та звичаї стають популярними, вони набирають більшої ваги та сили. Але там, де є популярним гріх, неморальність та байдужність до релігії, релігійно налаштовані розуми схильні бути більш вільними, більш відкритими для Правди. Цей клас, незадоволений формалізмом, більш гостро відчуває справедливість, бо вона різко контрастує з поширеним гріхом.

Схоже сьогодні Правда холодно сприймається тими, чий релігійні почуття до певної міри задоволені обрядами та звичаями. Серце, найбільш готове до Правди, це серце, котре не пересичене і не притуплене релігійним формалізмом, але

частково усвідомлює надзвичайну гріховність гріха і шукає праведності, яка від Бога. Так само, як апостол, ми повинні бачити найродючіше поле і віддавати йому наші зусилля, залишаючи інше поле для більш зручної пори – під час теперішнього віку або під час Тисячоліття.

УРОКИ З ДОСВІДУ СВ. ПАВЛА

Мабуть, апостол в той час був дуже пригнічений. Його перший лист до коринтської Церкви, написаний трохи пізніше, явно свідчить про знеохочення та можливу хворобу. Він писав: «Я в вас був у немочі, і в страху, і в великій тремтінні». Його важкі випробування в Филипах, малий успіх в Афінах, майже пустий гаманець та потреба мати з кимось спільність зробили його пригніченим, і він каже, що Господь підбадьорив його видінням.

Після прибуття в Коринт св. Павло знайшов Акилу та Прискиллу, його дружину. Вони робили намети. А так як це було ремеслом апостола, він залишився в них працювати. За звичаєм того часу діти всіх осіб правлячого класу мали навчатися якогось ремесла незалежно від рівня освіченості. Тож св. Павло зі своїм ремеслом опинився в доброму становищі, що дозволило йому подбати про свої потреби і одночасно проголошувати Євангеліє Христа. З його власного пояснення дізнаємось, що навіть після зібрання значного числа віруючих в Коринті (Церкви), апостол далі утримувався за рахунок свого ремесла. Чому? Хоча для нього не було гріхом отримувати гроші і підтримку від місцевих віруючих, він сподівався, що Євангеліє краще сприйметься багатьма, якщо головний тлумач трудитиметься на очах всіх не за їжу, яка гине, не за майно, а проголошуючи Євангеліє бездоганно – віддаючи своє життя за братів.

Про цей період часу апостол писав до солунян: «Через те ми потішились, браття, за вас, у

всякому горі та в нашій нужді, ради вашої віри» (1 Сол. 3: 7). Згодом він писав про свій стан до коринтян, кажучи: «Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками. Коли нас лихословлять, ми благословляємо; як нас переслідують, ми терпимо; як лають, ми молимося; ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки!» (1 Кор. 4: 11-13).

Багато з нас може взяти для себе урок з досвіду св. Павла. Якщо Бог дозволяв йому бути в нужді, відчуті лихослів'я та гноблення – якщо св. Павло потребував таких труднощів, щоб було виведене на яв все, що було в ньому найкраще, і щоб зробити його послання ще кориснішими для Церкви, – то поведінка Господа з нами інколи може мати на меті те саме, тобто приготування нас для подальшого вжитку в Його службі.

СВ. ПАВЛО «СПОНУКУВАНИЙ ДУХОМ» (Кул.)

Незважаючи на все своє знеохочення і те, що ремесло роблення наметів заледве постачало йому речі скромні і пристойні, апостол ніколи не забував, що його головною місією в житті є проповідання Євангелія. Якщо заробляння щоденного хліба перешкоджало проповіданню протягом тижня, то принаймні в суботні дні він міг виконувати важливішу працю там, де зміг знайти зібраних юдеїв. Читаємо, що він вів розмови з ними в синагозі кожної суботи. Та все ж йому було трохи незручно, і він не говорив зі звичною сміливістю та запалом, бо йому бракувало моральної підтримки, яка є важливим фактором для всіх і суттєвим для багатьох.

Врешті прибули Сила та Тимофій, приносячи з собою не тільки можливість бути разом і втішні новини з Верії, Солуня та Филипів, але й дар, як називає його сам апостол. Цей дар був правдоподібно від Лідії, котра торгувала кармазином, і, очевидно, пригодився апостолу в його становищі. Можна собі тільки уявити, як багато принесло йому таке підбадьорення. Св. Павло був «спонукуваний духом» – відчув нові сили, які спонукали його говорити Послання зі ще більшим запалом і представити справи слухачам в синагозі.

Засвідчивши з великою сміливістю і побачивши, що його Послання більшість в синагозі відкинула, апостол сам викликав сум'яття, обтрусивши одягу свою, мовби хотів, щоб на ній не залишилося навіть пилінки, а тоді промовив до тих, хто противився та богозневажав: «Ваша кров на голову вашу! Я чистий. Відтепер я піду до поган».

Буває, що категоричність є абсолютно konieczною, навіть якщо вона викликає поділ між тими, хто каже, що служить тому ж Богу. Буває час, коли можна досягти набагато більше добра саме так, аніж далі залишатися в неприязному оточенні. Олія з водою не змішуються, а час, проведений в намаганні змішати їх, є цілковито змарнований. Коли стає очевидною відвертальність та ненависть, як в цьому випадку, то краще відійти.

Та ані апостол, ані ми не повинні дозволяти або йти на те, щоб Господній народ сварився і ображав один одного за дрібниці, не варті уваги.

Не тільки наш Господь радив обтрусити порох (Мт. 10: 14), але таким був звичай того часу. Це була, так би мовити, пересторога з боку апостола, що він повністю виконав свій обов'язок і тепер знімає з себе відповідальність.

Наслідки були добрими подвійно: (1) Це допомогло Криспу, розпоряднику синагоги, зробити для себе вибір, інакше він зупинився б в своєму духовному розвитку. Крисп вирішив йти за Господом Ісусом і став на боці апостола та ще кількох інших. (2) Той факт, що юдеї відкинули апостола та його послання, звернув увагу поган на його Євангеліє. Дехто з поган вже увірував. Нові зібрання проводилися в домі Юста, побожного чоловіка, що мешкав поблизу синагоги. Це постійно нагадувало юдеям, які приходили на богослужіння до синагоги, про те, що св. Павло говорив в ній, і заохочувало зайти до дому Юста і послухати більше про виконання пророцтв в Ісусі.

ПІДБАДЬОРЕННЯ СВ. ПАВЛА

Як наслідок, досить багато коринтян повірило і охристилося, символізуючи цим своє посвячення виконувати волю Господа. Отже, бачимо,

що опозиція не обов'язково є дошкульною для Господньої Справи. Навпаки, можна сказати, що найнебезпечнішою річчю є застій.

Мабуть, Господь бачив, що Його слуга Павло потребує якогось особливого підбадьорення. Тож йому було дане ще одне видиво, в якому апостола було сказано: «Не бійся, але говори й не мовчи, бо з тобою ось Я, і на тебе ніхто не накинетися, щоб тобі заподіяти зло, бо Я маю в цім місті багато людей».

Цей випадок так багато свідчить про Божественний догляд за Євангельським Посланням та його слугами! Згадані слова нагадують нам про обітницю, що Господь не дозволить нам спокушуватися більше, ніж ми здатні знести, але в кожній спокусі подбає про шлях втечі (1 Кор. 10: 13) Видіння і його послання, будьмо певні, було не лише для апостола, але й для всього Господнього народу відтоді і досі. Той самий Бог є щедрий до всіх, хто кличе до Нього, і може захистити і визволити усіх Своїх слуг. Тому Він дозволить лише такі випробування, які Його безмежна Мудрість вважає корисними для Його Справи і може достачити для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги.

Господні слова, що Він має в Коринті багато людей, також є лекцією для нас. Вони показують, що Господь знає серця всіх і що Він дбає не тільки про Своїх святих, але й про тих, хто ще не чув Його послання, але серця котрих є прихильні до порядності та щирості. А ось ще одна лекція для нас: Ми повинні пам'ятати, що Господь сам наглядає Свої місії і здатен керувати Своїми посвяченими слугами не тільки стосовно напрямку і місця служіння, але й щодо часу, який їм треба позоставатися на місці, щоб виконати Його волю, і щодо характеру труднощів, потрібних їм для кращого довершення Його намірів.

Чим краще наша віра збагне цей стан справ, чим більше ми зможемо покладатися на Господа і використовувати Його мудрість замість власної, тим успішнішими ми будемо як Його слуги, щасливішими і більш задоволеними, бо будемо розуміти, що все діє разом для добра тих, хто є Його, хто підкорився Його дбайливій турботі.

ВІСІМНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ НАВЧАННЯ

Коринт ще називали Ярмарком Марнославства тогочасного світу, бо він був осередком легковажності, пошуків розваг і т.п. Кажуть, що це було одне з найбільш розбещених та марнотратних міст свого часу. Спершу нам може здатися дуже дивним, що найбільш розпусне з великих міст мало б принести більші духовні наслідки, ніж якесь інше – тим більше, що Господь особливо наголосив, що Він має тут «багато людей», і провидінням затримав Свого посланника на півтора року, тоді як в інших місцях йому дозволялося позоставатися лише кілька днів або тижнів.

Філософія усієї справи, мабуть, полягає ось у чому: зовнішня моральність часто веде до фарисейського духа самолюбства, який є найбільш згубним та смертельним лихом для істинної праведності. З іншого боку, там, де гріх проявляється найбільш разуче, він має відштовхуючий вплив на чистих серцем, на всіх, хто любить праведність. Відразу до зла, очевидно, краще готує таке серце до справжнього посвячення Господу і дозволяє сприймати Його Послання. Ця теорія справдилася принаймні під час місіонерської праці в Коринті, на противагу тим місцям, які мали набагато кращу репутацію.

Отож урок для нас полягає в тому, що ми завжди повинні зважати в своєму серці на цього самовдоволеного духа зовнішньої показності, якому бракує справжньої святості, справжнього освячення. Власне таку ваду знайшов наш Господь в одній з семи Церков, кажучи: «А що ти літеплий,.. то виплюну тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об. 3: 16-17). Таким є звинувачення Господа проти теперішнього стану номінальної церкви – багатой земними можливостями і самовдоволеної. Будьмо на осторозі, щоб жодним чином і в жодній мірі така теплість не прийшла на нас, і ми не втратили Божественну милість.

ХВАЛЯЧИТЬСЯ ХРЕСТОМ ХРИСТА

1 КОРИНТЯН 1: 18-22

ХРЕСТ ХРИСТА БІЛЬШЕ НЕ ПРОПОВІДУЮТЬ – ВЧЕННЯ ПРО ВІДКУПЛЕННЯ ПОСТУПИЛОСЯ ТЕОРІЇ ЕВОЛЮЦІЇ – ЦІ ДВІ ТЕОРІЇ СУПЕРЕЧАТЬ СОБІ – ТАК МАЛО З ІСУСОМ ТА АПОСТОЛАМИ ПІД СТЯГОМ ХРЕСТА

*«Нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа»
(Галат 6: 14)*

Хтось може заперечити, що проповідання Хреста Христового завмирає. Ті, котрі проповідують його далі, часто прагнуть створити враження, що воно означає всього-на-всього відмову від гріха і наступне самовідречення. Рідко сьогодні можна знайти служителя, який проповідує потребу в Хресті Христовому – потребу в Ісусовій смерті як викупній ціні за гріхи світу (1 Тим. 2: 5, 6; Мт. 20: 28).

Чому так є? Одні у відповідь скажуть, що вони сталися християнськими науковцями і вже не вірять, що існує така річ як гріх, не вірять, що є така річ як смерть. Тож їм неможливо прийняти думку, що Ісус помер за гріх. Інші відповідатимуть, що вони сталися занадто розумними і не вірять, що в Божественному Плані смерть Ісуса була потрібною для відкуплення людини і її поєднання з Отцем. Їхній погляд полягає в тому, що апостоли та Ісус, стверджуючи про Хрест, перебували під ілюзією темного минулого, яке сучасна освіта розвіює на основі більш яскравого світла. Ще інші кажуть, що вони сталися еволюціоністами та вищими критиками, взагалі не вірять більше Біблії, а прийняли теорію протилежну до біблійної, а саме, теорію еволюції.

З точки зору еволюції не існує жодної справедливості і, відповідно, немає жодної потреби в викупі-жертві з боку Відкупителя. Чому? Бо згідно з теорією еволюції людина перебуває в процесі розвитку і ще не є досконалою, ані не готова бути випробуваною на основі досконалих вимог. Вона є лише в процесі переходу від дикої тварини до розумної істоти. Еволюціоністи твердять, що без будь-якого відкуплення, без будь-якого втручання з боку Бога процес еволюції триватиме, доки не постане людська сім'я, яка стане аристократією мудрості, продуктивності

і сили і яка дасть змогу жити вічно на основі власного розуму.

В цьому є невеличка втіха для еволюціоністів теперішнього часу та минулого. Якщо вони і хваляться майбутнім та вічним життям для своїх дітей, до якого їхні діти поступово розвинуться, то для себе особисто за гробом нічого не очікують: все своє майбутнє життя вони вбачають тільки в своїх дітях. Що стосується їхнього батьківства, то їм нічим хвалитися, хоча дехто з них, попри все, хвалиться своїми предками – що їхні прабабушки були мавпами, жабами, а найперші з них – протоплазмою.

ВАЖЛИВІСТЬ ХРЕСТА

Ці теорії є витвором людської мудрості і свідчать про нерозуміння Божого Слова та нехтування ним. Яким чудовим є Євангеліє Хреста порівняно з будь-яким іншим! Воно запевнює нас, що Бог створив людину на Свій власний образ і подобу, що гріхопадіння від досконалості до теперішнього стану деморалізації сталося внаслідок непослуху Божественному Закону та винесеному Божественному вироку: «Вмираючи помреш» (1 М. 2: 17). Шість тисяч років наш людський рід вмирає не тільки фізично, але й розумово, що включає моральні якості. Не дивлячись на весь досвід минулого та всю освіченість сьогодення, ніхто не має надії, що людство підніметься з нинішнього незадовільного стану назад до досконалості. Все, що ми можемо зробити, це воювати зі злом в собі, воювати з хворобами та смертю і допомагати робити це іншим.

Водночас Бог від самого початку планував благословення Хреста – планував, що у відповідний час Він пошле Свого Сина, Котрий помре за людський гріх, «Справедливий за несправедливих», і відчинить шлях для повернення людини до божественної милості та вічного життя. Написано: «Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих.

Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку» (1 Кор. 15: 21-23).

Впродовж чотирьох тисяч років світ чекав на відкуплення, яке звершилося на Голгофі. Майже дві тисячі років наслідки цього відкуплення були обмежені до особливого класу з-посеред людства під особливим покликанням, запрошенням, статися Нареченою Христа – «Церквою первороджених, на небі написаних» (Євр. 12: 23). Святе Письмо запевнює нас, що ця вибрана громадка має бути з Ісусом у великому Божому Царстві, яке, як скрізь показує Біблія, має усунути прокляття і замість нього знову принести милість.

Царство не може прийти, доки Царська Родина не буде готова зайняти Трон. Ісус давно вже готовий, але на основі Плану Отця Він чекав і виконував працю приготування Церкви, Своїх братів, котрі мають бути співспадкоємцями з Ним в цьому Царстві і по-іншому є названі «Нареченою, Дружиною Агнця» (Рим. 8: 17; Об. 21: 9, 10). Тоді на тисячу років реституційні привілеї будуть відкриті для всього світу людства. Людству вже не треба буде проповідувати, бо всі знатимуть Господа від найменшого до найбільшого; перед Ним схилиться кожне коліно і Його визнає кожен язик (Єр. 31: 34; Фил. 2: 9-11). Все це має настати як результат Хреста.

ЗЕМНА І НЕБЕСНА МУДРІСТЬ

Не дивно, що апостол вважає Хрест Христа осередком свого проповідування, кажучи: «Без пролиття крові немає відпущення» гріхів (Євр. 9: 22). Як говорить пророк, «Його ранами нас уздоровлено» (Іс. 53: 5). Наша лекція коротко наводить божественне пророцтво, що по-світськи мудрі не оцінять Божественний План і особливо осередок цього Плану – Хрест Христа. Світська мудрість дивитиметься зовсім в іншому напрямку.

Однак Бог шукає не тих, хто по-світськи мудрий, а тих, хто любить праведність і є повний віри та послуху. Тому більшість людства, включаючи більшість мудрих, далі є на боці світу, і лише відносно невелика кількість справді і належним чином перейшла на бік Господа, приймаючи Мудрість Згори. Вони в очах світу

є нерозумними, але в очах Господа – мудрими. Мудрі світу, великі, благородні, багаті, вчені настільки задоволені всім тим, що мають, що вони не голодують, не відчують спраги і не шукають Божественного ладу. Отже, бачимо, що Господній порядок приймають, як правило, вбогі, неосвічені тощо, котрі усвідомлюють в собі нестачу мудрості і шукають її біля Джерела Мудрості і через знаряддя Мудрості – Біблію.

Весь світ гине внаслідок первісного гріха, і майже для всього світу Хрест Христа є дурістю. Нам, котрі віримо Божому Посланню, сказано, що ми спаслися – перейшли від смерті до життя, бо ми прийшли до єдності з великим Життєдавцем «через віру в Його кров». Для нас великий Відкупитель є уособленням Мудрості Бога, і ця Мудрість показана в життєвому шляху Учителя – в Його жертві. Коли ми приймаємо це, Він нас виправдовує, а коли ми виправдані Ним, ми отримуємо доступ до Отця, Котрий приймає наші жертви посвячення і дає нам зачаття Своїм Святим Духом. Наше спасіння продовжується, якщо ми день за днем перебуваємо в Господі і зростаємо в благодаті, знанні та Святому Дусі. Остаточно наше спасіння довершиться. Написано, що наше спасіння прийде до нас при славному з'явленні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа (1 Пет. 1: 13; Тита 2: 13).

Коли Царське Священство ввійде в небесну славу, тоді почнеться Нова Епоха Месіанського Царства, яка цілковито розсіє хибні погляди світської мудрості і заставить весь світ слухати «лагідний голос» Бога. Тоді Господь дасть людям чисте Послання, щоб вони могли кликати до Нього і служити Йому однодушно (Соф. 3: 8, 9). Під час Тисячоліття буде час випробування світу – так само як зараз, під час Євангельського віку, є день випробування і приготування Церкви до повноти милості Єгови і вічного життя.

Визнаючи значимість Хреста Христового та потребу в ньому, ми всім серцем можемо радіти з апостолом Павлом, читаючи наш заголовний вірш: «А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа».

«НЕХАЙ... КУПИТЬ МЕЧА»

Чому наш Господь сказав до Своїх учнів, що хто не має меча, «нехай продасть одіж свою та й купить меча» (Лк. 22: 36, 38), а потім каже до св. Петра: «Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меча, від меча і загинуть» (Мт. 26: 51, 52).

Слід пам'ятати обставини. Ісус знав, що настала година, щоб Його зрадили, ув'язнили і наступного дня розп'яли. Потрібно було показати, що ув'язнення не сталося силою, а що Він добровільно дозволив Себе схопити і розп'ясти. Отець знав, ангели знали і Його учні знали, що Він мав право просити в Отця легіони ангелів для Свого захисту і оборонитися від рук ворогів, але інші про це не могли знати. Бажано було показати виразно, що Ісус та Його учні могли захистити себе, як це почав робити св. Петро, коли витягнув меча і відтяв вухо слугі первосвященника. Ісус умиє зцілив вухо і наказав Петру не чинити опору, а тоді Сам піддався, попросивши тільки, щоб над Його учнями не знущалися.

Ці обставини показали, що наш Господь піддався добровільно, і, власне, це становило

урок. Коли б в учнів не знайшлося жодного меча, хтось міг би сказати, що вони не можуть захиститися. Наявність мечів зробила можливим показати відвагу учнів, а також готовність Ісуса здатися.

Коли Ісус сказав, що, можливо, доведеться продати одяг, щоб купити меча, апостоли відразу ж відповіли, що в них є два мечі, на що Ісус додав: «Досить». Мечі мали бути тільки для вигляду, а не для захисту.

Здається, ніщо в цьому вірші не натякає на збройну сутичку, ані на припущення декого, що Ісус хотів, аби Його учні захопили з собою меч. Справді, не всі, хто вхопився за меч, загинули від меча, і не всі, хто не взяв меча, врятували своє життя, але йдеться про загальний принцип, наведений Господом. Хто готується до збройної сутички та клопотів, той напевно матиме їх подостатком, враховуючи загальну тенденцію деградованої людської природи. Натомість Господнім учням сказано: «Пильуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа» (Євр. 12: 14).

R5922 (1916 p.)

ЛЮБОВ У ЗІБРАННЯХ

«Любіть один одного ви, як Я вас полюбив», – ось настанова Учителя (Ів. 15: 12). «І ми мусимо класти душі за братів», – пише апостол (1 Ів. 3: 16). «І кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього» (1 Ів. 5: 1). Так, справді, всі, хто належить до Церкви Христа, вже мають дух любові в час зачаття духом. Якщо чинити поступ в приготуванні до Царства, цей дух любові зростатиме та ряснітиме щораз більше, доки не буде удосконалений у воскресінні. Тоді ми матимемо наші нові тіла, які дозволять нашим люблячим серцям проявитися в повній мірі. Водночас бачимо, як часто дорогі брати Господа суворо випробовують один одного, надокучають один одному, не будучи в змозі заохотити до любові та добрих вчинків, а, швидше, підбурюючи до суперечки!

Хоча ми властиво повинні приписати такі слабості не Новому Створінню, а старому,

проте не слід ніколи забувати, що ріст Нового Створіння означає смерть старого, то ж в якій мірі наша плоть не є мертвою для гріха та самолюбства, в такій мірі ми, як Нові Створіння, ще не досягли бажаного ідеалу.

Редактор часто отримує листи від старших зібрань з проханням дати пораду, як вирішувати справи в зібраннях, а також від членів зібрань, які запитують, як їм бути з обраними старшими та дияконами. Обрані слуги зібрань часто мають відчуття, що брати, які їх обрали, не мають до них достатньо довір'я і не доручають їм в належній мірі вести справи зібрання – що зібрання саме залагоджує справи і лише питає ради старших. В таких випадках ми радимо, щоб старші цілковито задовольнялися таким станом справ, – тобто, що зібрання, як одне ціле, представляє Господа, і що жоден слуга зібрання не має права перевищувати повноваження, які зібрання надає йому голосуванням.

З нашого досвіду відомо, що дослідники Біблії відчують велику потребу захистити свої права і виконати обов'язки, які Господь доручив їм. Для них простимо навіть те, що вони виявляють в цьому надто великий запал – якщо брати до уваги приклади довкола нас серед протестантів та католиків, владу священників, а також схильність духовних захоплювати владу та авторитет, ігноруючи при цьому еклесію.

З іншого боку, зібрання часто відчуває, що старші ним керують, верховодять – навіть якщо так не є насправді. Часом воно нарікає, наприклад, що старші захоплюються промовами і намагаються зробити виклад при кожній нагоді, інколи навіть перетворюючи зібрання свідощів та молитов і веріанські дослідження в нагоди для промов. Якщо сказано, що перевага віддається веріанським дослідженням і зміни в порядку, встановленому зібранням, є небажані, то старші часом ображаються на зібрання, кажучи, що їх не цінять. Іншого разу вони або ображаються на тих, котрі мають відвагу доброзичливо нагадати їм про це, або вважають себе винятком, гадаючи, що це подобається зібранню, – що може свідчити про значну самопереоцінку.

ПАСТИРСЬКА РАДА

Важко сказати, що порадити зібранням у випадку, коли старші втрачають не Духа Господа, а, мабуть, належну рівновагу здорового розуму. Загально ми скеруємо тих, хто запитує, до обширної статті на дану тему в Викладах Святого Письма, том 6, і просимо їх прочитати її ще раз і діяти відповідно. Але, прочитавши, дехто з дорогих Господніх овець далі не знає, як добитися належного біблійного порядку і утримати свободу зібрання, не дозволяючи старшому завдавати шкоди собі та інтересам зібрання.

Наша загальна порада братам полягає в тому, щоб представити такі справи Господу в молитві, одночасно пильнуючи скористатися з кожної нагоди добитися того, що, віримо, є Господньою волею для зібрання. З одного боку слід відмітити, що було б великою помилкою для зібрання дозволити старшому верховодити, або, як сказав св. Петро, «панувати над спадком Божим» (1 Петр. 5: 3), бо це було б шкідливим

як для інтересів старшого, так і для інтересів зібрання.

З іншого боку, зібрання повинні намагатися уникати причепливості та вишукування вад. Вони повинні оцінювати Дух Господа, дух відданості, знання Правди та вміння її представляти – де б це не виявлялося – і повинні радо допомагати один одному знаходити можливості для розвитку в благодаті, знанні та вимові – кожен згідно з талантами, які Господь дарував йому, та відповідно до вказівок Господнього Слова. Треба розвивати вміння терпіти один одного, бажання вмивати ноги іншим (символічно), і оцінювати в інших усі риси подібності до Христа.

Кожен старший повинен дбайливо дізнатися волю зібрання, зрозуміло виражену цим зібранням стосовно порядку та влаштування його справ. Однак при цьому не слід висувати надто великих вимог стосовного того, як має бути виражена воля зібрання. Іншими словами, ми повинні дбати про те, що задовольняє більшість зібрання. До старших не треба чіплятися за те, що думка, яка задовольняє зібрання, не була сказана якимось особливим, винятковим чином. Іншими словами, меншість в зібранні не має права непокоїти зібрання і викликати суперечку тільки за те, що методи, яким віддає перевагу меншість, не були ретельно дотримані. Кожен член зібрання має повну свободу виразити своє переконання тоді, коли для цього є можливість, – особливо під час виборів. Але він повинен повністю задовольнитися, висказавши свою думку та позицію, і пристати до переконання більшості, яка висказалася за або проти.

СПОЧАТКУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ, ПОТІМ ЛЮБОВ

Завжди пам'ятаймо, дорогі брати та сестри, що хоча ми шукаємо любові та її уз досконалості, наша власна діяльність має мірятися, перш за все, абсолютною справедливістю. Лише тоді до цього можна додати скільки завгодно любові. Наприклад, під час виборів необдуманно висунуто кандидатуру котрогось брата для певної служби в зібранні, проте він зовсім некомпетентний для такого становища. Не треба шукати вини цього брата, бо він має свободу прийняти номінацію і показати власну нерозсудливість. Але, з іншого

боку, ми не повинні почувати себе зобов'язаними його згодою, ані не повинні боятися образити брата, кандидатуру якого подано, і повинні проголосувати за нього так, як на нашу думку, було б волею Господа в цій справі. І якщо зібрання проголосувало проти, брат, якого висунули, не має жодного права ображатися, а повинен, швидше, захоплюватися відвагою братів, котрі відхилили його кандидатуру.

Брат, у випадку якого зібрання проголосувало проти, не має права питати зібрання або когось з членів, чому вони голосували проти нього. Це їхня справа, а не його. Вони лише скористалися з права, яке мали згідно зі своїм сумлінням. Це справа, яка стосується справедливості. Любов, в сенсі людського співчуття, не повинна мати місця в таких питаннях, де Слово Господа визначає правила, яких має триматися кожен член Еклезії. Невміння бачити принципи справедливості – праведності, лежить в основі майже всіх труднощів у зібранні. Ми просимо, щоб всі, хто потрапив у такі труднощі, представили справу Господу в молитві, а тоді розглянули її в світлі абсолютної справедливості.

В Шостому томі Викладів Святого Письма ми намагалися відстояти думку, що воля зібрання, наскільки це можливо, має бути виражена більшістю – принаймні 85 відсотками від

загальної кількості. Однак це не означає, що справедливість або любов передасть всі справи зібрання решті п'ятнадцяти відсоткам і дозволить їм диктувати волю, щоб, наприклад, давати їм вирішувати, що не буде жодних обраних старших або дияконів, тому що меншість зберігає за собою п'ятнадцять відсотків від загальної кількості і наполягає на своєму баченні, так що вся праця зібрання припиниться. В цьому не було б ані любові, ані справедливості, і на щось таке не можна дати згоди.

Правилом більшості є критерій справедливості, і все, що ми запропонували понад це, є поступкою з боку любові – спробою задовольнити смаки та уподобання, якщо це можливо, усього зібрання, або ж, принаймні, більшості зібрання. Більшість повинна з любов'ю намагатися врегульовувати справи зібрання, щоб вони, по можливості, підходили кожному члену зібрання. І наскільки це не вдається зробити, настільки існуватиме намагання внести безлад і розкол в зібрання. І хоча поділ групи на два зібрання є завжди небажаний, хоча йому треба протистояти, і всі мають жертвувати щось, щоб зберегти «єдність духа в союзі миру», однак поділ зібрання на якийсь час є кращим, ніж постійні незгоди, які заважатимуть духовному поступу всіх учасників.

R5921 (1916 p.)

«ЩОБ МИ НЕ ЗАБУЛИ!»

*«Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа»
(Євреїв 12: 14).*

Хоча Господнє Слово радить Господньому народу бути миротворцями і пильнувати про мир, однак воно наказує йому також боротися. На перший погляд ці ради здаються суперечливими. Здається дивним, що нас спочатку вмовляють бути миротворцями, а потім кажуть боротися. Однак ці суперечливі вирази можна погодити. Якщо ми вірні Господу та Його справі, наша вірність поставить нас в опозицію до всього, що протистоїть Богу. Це не означає, що ми маємо виступати проти людей, але вже той факт, що нам радять бути миротворцями, означає, що в стосунку до нас буде опозиція.

Але як це так, що коли хтось хоче робити добре і робить це в міру своїх можливостей,

він натрапить на опозицію? Саме так було з нашим Учителем. Він був досконалий, проте мав опозицію. Тож нам не треба дивуватися, якщо ми, недосконалі, повинні мати схожі випробування. Що такого робив Ісус, що це підштовхувало людей робити Йому зло? Він чинив тільки добро і намагався благословити всіх. Однак відданість Отцю змушувала Його докоряти гріх і зло. Це приносило протистояння з боку тих, котрі трималися цих гріхів та зла. Темрява ненавидить світло, бо воно постійно докоряє темряві.

Тому ми маємо опозицію не тільки з боку духа світу, але з боку нашого деградованого тіла, і жорстоку опозицію з боку великого противника та його військ. Який опір! Свого часу в нашому житті ми не знали, що таке опозиція з боку світу, тіла та диявола, але ми вчимося

цього, дорогі брати та сестри. Наш великий противник є дуже хитрим ворогом, і він завжди пильнує, щоб скористатися з кожної нагоди піймати нас у пастку або яму, підштовхнути наших ворогів проти нас і викликати усякого роду переслідування та опозицію. Хтось може подумати, що сатана вдовольнився тим, що обрав хибний шлях, і що за якийсь час він врешті скаже: «Я вже маю цього досить!» Тож чому він цього не каже? Тому що він є непримиренним ворогом Бога і всього доброго. Він настільки озлобив своє серце до всього святого, що не може відновитися до покаяння, до того, щоб змінитися і обрати протилежний шлях.

ПИЛЬНУЙМО, ЩОБ НЕ ВВІЙТИ НА ШЛЯХ САТАНИ

Яка серйозна пересторога для нас, щоб ми твердо і рішуче опиралися всякому зародженню гріха, опиралися тому, щоб наблизитися до спокуси проявити невірність Богу хоча б у найменшій мірі, а спішили до Престолу Благодаті в час кожної небезпеки! Задуми противника, здається, спрямовані особливим чином проти святих Бога. Противник міцно протистоїть всім, хто прагне йти слідами Ісуса, а не тим, хто ходить дорогами цього світу, бо вони вже так чи інакше є під його контролем. Йому не треба за ними ганятися або хапати їх. Все, що йому треба, це тримати їх подалі від світла (2 Кор. 4: 4).

Сатана не хоче, щоб славне світло Божої доброти сяяло в людські серця, бо там, куди приходить світло Правди, воно приносить переміну. Ми міняємось, як тільки Правда засяє в наше серце, і ця переміна відбувається день за днем. Коли сатана це бачить, він мобілізує всі свої сили, щоб засліпити того, хто вирвався з-під його влади, і плете довкола нього свою павутину. Коли муха починає борсатися, щоб втекти, павук відразу обліплює її павутиною ще більше. Якщо муха втече з пастки, павук знову, якщо можливо, починає на неї полювати.

Не дивлячись на ворогів, з якими нам доводиться боротися – всередині і зовні – ми повністю безпечні доти, доки тримаємось близько Учителя. Сильніший і більший є Той, Хто за нас, ніж усі, хто проти нас. Ми вже дещо дізналися про характер нашого Небесного Друга. Спочатку ми побачили, що Бог є великою Істотою, яка

заслугує нашої пошани, але тепер ми починаємо бачити щораз більше, який Він справедливий, який мудрий, який люблячий і милий. Коли ми починаємо оцінювати Його славний характер, цей характер надихає в нас велике бажання бути схожими на Нього, і ми знаходимо вказівку Святого Письма, що ми повинні бути схожі на нашого Отця, що на небі. Ісус був схожим на Нього, і нам сказано статися копією дорогого Божого Сина. «Будьте наслідувачами мене, – каже апостол, – як і я Христа».

ВЕЛИКЕ ПОЛЕ БОЮ В СОБІ

Сьогодні ми є особливими представниками Бога в світі, проводячи великий бій віри проти гріха та зла перш за все в собі. Ми зовсім не зобов'язані робити лад в світі. Біблія не дає нам таких вказівок. Господь доручить нам цю справу згодом, коли ми ввійдемо в Царство. Сьогодні ми не можемо повністю справитися зі злом, яке знаходимо в своїй плоті, тому потребуємо спрямовувати сили проти гріха, який засів в нашому смертному тілі. Треба проявляти велику пильність, щоб, проповідуючи іншим, самому не бути відкинутим. Як дивно, що ми, розповідаючи іншим про Бога, про Його любов, Його силу і про Його спасіння в Христі, самі можемо відпасти від цього славного спасіння!

Як Нові Створіння, ми повинні бути дуже дбайливими, щоб далі зростати, далі набиратися сил, щоб перемагати плоть. Тоді ми будемо в безпеці. Особливим полем бою повинні стати ми самі. Багато з Господнього народу має велику природну войовничість. Це добра риса, якщо її контролювати і скеровувати в правильному напрямку. Войовничість потрібна, інакше ми ніколи не перемажемо. Але ми повинні стримувати себе, щоб не воювати з братами, а також не починати особистої сутички з дияволом. Ми йому не пара. Але ми повинні дати йому відсіч. Господь незабаром схопить його і зв'яже на тисячу років. Він здолає противника і понівечить всі його діла. Але щоб виконати згадану працю, потрібна буде вся тисяча років. Доки ми є в тілі, ми не повинні сподіватися перемогти сатану та його діла. Це не наша місія. Господь доручив нам воювати з собою, контролювати тіло, яке є від деградованого роду Адама, і вважати, щоб лукавий не торкався нас (1 Ів. 5: 18).

Ми всі маємо природні нахили до гріха. Отже, потрібно перемагати нахили тіла, потяги тіла, бо всі ці речі воюють проти Духа. Від миті, коли ми віддалися Господу і були зачаті Святим Духом, ми сталися Новими Створіннями. Старе проминуло, і все сталося новим. Ми вже не належимо до старої сім'ї, до сім'ї Адама; ми є цілковито новим створінням. Ми перейшли від смерті до життя; від осуду на смерть в Адамі до нового життя в Христі. Продовження цього нового життя залежатиме від нашої вірності як дітей Бога. Ми зобов'язані показати нашу відданість Господу через опір всьому, що належить до старого життя.

БІБЛІЙНЕ ЗАОХОЧЕННЯ, ЩОБ ПРИХОДИТИ ЧАСТО ДО БОГА

Ніхто з нас не може повністю робити те, що він хоче. З природи одні деградовані більше, другі – менше. Якщо ми думаємо, що нам все вдається, то ми в тій чи іншій мірі засліплені власними недоліками. Ми б хотіли робити досконало, але не можемо. Та коли ми ведемо добрий бій віри, то показуємо цим Господу, що робимо все від нас залежне. Потрібно не просто прикладати зусилля, потрібно прикладати всі сили, які Господь доповнить Своєю благодаттю. Якщо ж, попри всі найкращі зусилля, ми зазнаємо невдачі (а так напевно буде), то що тоді? «Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха».

Тоді ми будемо далі без «плями чи вади, чи чогось такого». Це не означає, що ми не маємо права дозволити якійсь плямі або зморщці потрапити на наш одяг, бо цього уникнути неможливо. Але дивовижний Божий задум полягає в тому, що ми можемо приходити до Нього і посилатися на заслугу крові Спасителя, Котрий помер за нас. Ми повинні не дозволити, щоб якась пляма або зморшка залишилася і зіпсувала наш славний весільний одяг. Коли ми вперше прийшли в Отцівську сім'ю, то отримали заслугу, яка заховала всі наші минулі гріхи; але ми й тепер маємо слабості та гріхи і потребуємо для них крові. Ось так Господь подбав про наші потреби. Маючи знання про любов Отця і нашого Господа Ісуса, ми повинні приходити сміливо – відважно – до Престолу Небесної Благодаті.

Декому може здатися, що зухвало ось так приходити до Господа за постійним очищенням від усіх земних забруднень, за пробаченням наших щоденних ненавмисних помилок. Але апостол навчає навпаки. Ми потребуємо підбадьорення Божого Слова, щоб приходити до Господа за прощенням. Тіло каже: «Не ходи так часто до Престолу Благодаті». Коли ми перший раз зробили помилку, було відносно легко розповісти про неї Господу. Ми прийшли без особливих труднощів, і навіть без жодних. Ми розповіли Господу, що наш переступ ненавмисний і що нам прикро, а також, що ми усвідомили Його прощення. Але другий раз вже не було так легко, і чим далі, тим важче приходити, тобто кожного разу, коли ми грішимо. Перший раз ми сказали Йому, що постараємося бути більш уважними, та, мабуть, не дотрималися визнаних нами вимог. Отож в нас з'явилася спокуса не приходити в таких речах до Бога.

НІКОЛИ НЕ ВИСУВАЙТЕ ЗДОГАДОК СТОСОВНО БОЖОЇ МИЛОСТІ

Нам всім потрібно відсвіжувати в розумі обітницю для заохочення далі приходити за милосердям та благодаттю в час всякої потреби. Цим ми стаємо сильніші на випадок труднощів в майбутньому. Однак ми не повинні висувати здогадки стосовно Господньої милості, стаючи частково недбалими до наших слів, думок і вчинків, бо якщо Господь зауважить такий дух, Він не буде готовий нам пробачити і відновити до Своєї милості. Він забере Своє запевнення в прощенні, і ми, мабуть, будемо приходити до Нього ще довго, доки не зрозуміємо зміст Його любові та благословення. Це зробить нас більш уважними, щоб не відчувати себе покинутими наступного разу.

Стан тих, хто не слідкує, щоб список його провин перед Господом був чистий, є дуже плачевний. Після першої або другої провини вони можуть сказати собі: «Я більше не можу йти до Господа; краще я піду спати і про все забуду». Вранці вони прокидаються і відчувають незгоду з Богом. Але вони думають собі так: «А що я можу зробити?» Вночі думка, що в нас не все гаразд з Господом, приходить знову. «Знаю, що в мене сьогодні знову було багато проблем та падінь, але я не можу йти до Бога. Це не має сенсу». Ось так прірва росте. Вони забувають

про велику милість Господа. Вони забувають, що Він сказав: «Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його, бо знає Він створення наше, пам'ятає, що ми порох».

Це – помилковий шлях і вельми згубний. Наші рахунки перед Господом треба очищати кожен день. Кожного вечора ми повинні засинати так, як хотіли б заснути, знаючи, що більше не прокинемося в тілі. Вранці, перш ніж встати, нашою першою думкою має бути: «Як мені бути сьогодні до вподоби Господу, як допомагати іншим і, перш за все, як перемогти себе?» Ті, хто не вміє скористатися з благодаті, запропонованої на кожен час потреби, поступово віддаляються від Господа і за якийсь час перестають думати про це взагалі. В них є пошана до Господа, але вони не люблять Його. Він не є близько них і вони про це знають. Вони знають правильний шлях, але відчувають, що не можуть йти ним. Вони розуміють, що на їхньому одязі є плями, але вони намагаються гнати цю думку геть від себе. Якщо далі йти таким шляхом, то яким буде кінець?

Це не є речі, які треба залишати позаду. Те, що Господь пробачив, справді треба залишати позаду, але те, про що ми ще не просили пробачення, повинно бентежити нас, поки ми його не владнаємо. Недобре чекати вечора і лише тоді йти до Господа, якщо ми розуміємо, що ми Йому не вгодили. Якщо ми можемо одразу зайти в комірчину, то повинні це зробити. Якщо ні, то можна на мить закрити очі і порозмовляти з нашим Отцем в Небі через заслугу нашого Спасителя. Будьмо в постійному зв'язку з Господом і розповідаймо Йому про всі наші справи, наші помилки, наші ненавмисні переступи. Нами, мабуть, зроблено багато переступів, які ми навіть не зауважили, але щоденне звертання до крові очищення, дозволить втримати наш одяг чистим і білим.

БАЙДУЖІ ОСОБИ НЕПРИДАТНІ ДО ЦАРСТВА

Хто допускає плями на своєму одязі і залишає їх там, той не буде придатний до Божого Царства, бо Наречена Христа складатиметься тільки з тих, хто буде без «плями чи вади, чи чогось такого». Ісус має представити цей клас бездоганним і невинним перед Отцем. Вони не ходили досконало, без вади, але вони дбали,

щоб втримати свій одяг без плям, звертаючись часто до Господа. Вони не дозволили, щоб якась річ тримала їх осторонь. Таким є дух класу Нареченої. Кожен з нас хоче належати до цього класу, дорогі друзі. Якщо хтось не знає зараз, який його стан перед Господом, нехай поспішить до Нього і побачить чи його рахунок є чистий завдяки нашому дорогому Відкупителю і Заступнику. Не чекаймо; йдімо негайно.

Цей вірний клас змальований нам в Об'явленні 7: 3, 4 і 14: 1-5. Є 144 000 тих, котрі мають ім'я Отця на своїх чолах. Вони співають нову пісню, яку ніхто не може співати окрім цих 144 000. О, як ми хочемо бути серед них! Ми не можемо собі дозволити бути деінде. Після того, як Бог дав нам Свого Святого Духа, все перебуває в наших руках: чи досягнемо ми успіху, чи зазнаємо невдачі. Якщо ми згубимо Царство, це буде тільки наша вина. Невдачу не можна приписати Господу, бо Він подбав про наше постійне очищення день за днем. Його благодать є нам дана на кожному кроці шляху, а Його повне любові та опіки провидіння постійно нас супроводжує, якщо ми вірні і слухняні наскільки можливо.

Іншим класом, який дозволяє плямам назбируватися на їхньому одязі, є «натовп великий, що його зрахувати не може ніхто» (Об. 7: 9), тобто це ті, хто не належить до визначеного, конкретного числа класу Нареченої. Їм треба перейти через велике горе, випрати свій заплямлений та забруднений одяг в крові Агнца. Вони стоятимуть перед Престолом, служитимуть Богу день і ніч в Його Храмі. Клас Нареченої буде Храмом, тобто, вживаючи інше порівняння, сидітиме на Тисячолітньому Престолі зі Своім Господом і Нареченим. Ці різні образи дають уявлення про величне становище і працю Тіла Христа в славі. Про них сказано, що вони одягнуть корони, тоді як інші триматимуть пальмові гілки, які будуть свідчити про остаточну перемогу.

Які ми раді, що наш дорогий Небесний Отець ласкаво подбав про тих, хто через відсутність належного запалу та вірності втратив «Нагороду Високого Поклику»! Ми радіємо, що навіть «нерозумні дівчата» не втратять все, але через сльози і болі душі повністю повернуться до Господа. Вони закінчать свій шлях смертю. Їх чекає примусове знищення тіла. Хоча вони зобов'язалися своєю угодою пожертвувати його добровільно, однак не змогли цього зробити. Вони люблять

Господа і люблять праведність, але не настільки, щоб бути цілком відданими та вірними, тому повинні бути серйозно покарані, щоб їхній дух міг спастися в День Господа Ісуса.

НАПОЛЕГЛИВА ПЕРЕСТОРОГА ВІРНИМ

Ніхто не був покликаний Богом до класу Великого Натовпу. «Ми покликані в одній надії нашого покликання». Тому йдімо з Господом в білому одязі кожного дня, дорогі брати та сестри. Тримаймо наш одяг без плям. Легше заплямити, ніж позбутися плям, і кожну наступну пляму вивести буде важче, ніж попередню. Ми розуміємо, що плями є наслідком певної байдужості. «Я не можу втримати свій одяг, не заплямувавши його,

– скажете ви, – але я дуже вдячний, що Господь подбав про спосіб, яким можна позбутися плям, коли я щиро прагну очищення».

Кожен такого роду досвід повинен робити нас більш покірними, більш дбайливими, більш пильними до наших слабостей і більш уважними до того, щоб уникати плям на нашому білому одязі. В протилежному випадку Господь вишмагає нас, позбавивши на якийсь час Свого миру і дозволяючи, щоб ми думали собі, що можна бути недбалим, а потім прийти і позбутися плям без будь-якого покарання. Господь хоче, щоб ми розуміли, що це не легковажна річ. Тому будьмо дуже вірні, щоб незабаром почути приємне слово Учителя: «Гаразд!»

R5923 (1916 p.)

НАТХНЕНА ОБІТНИЦЯ НАШОГО ГОСПОДА ІСУСА

“Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!” (Об’явлення 2: 10).

Це – слова нашого прославленого Господа, дані через св. Івана Об’явителя на острові Патмос. Це – хвилююче послання Церкві, тим, котрі склали особливу домовленість, ввійшли в особливу угоду з Господом. Запрошення теперішнього часу страждати з Ісусом, щоб мати змогу царювати з Ним, означає здобуття членства в Його Тілі. Його членами є Його учні; їх запрошено йти Його слідами.

Від них вимагається далі міцно триматися віри, яка свого часу привела їх до посвячення. Вони повинні далі перебувати в цьому стані через неславу і через похвалу, щоб йти слідом за своїм Вождем “куди Він іде”. Вони не повинні слабнути, не досягши кінця подорожі. Світ, тіло та противник будуть намагатися відговорювати їх і відвертати назад – змушувати думати, що прийняте ними запрошення є невизначеним, неможливим.

Вірним слугою є той, хто показує, що він гідний довір’я свого пана, що на нього завжди можна покластися. Щодня ми показуємо свою вірність або невірність. “Господь Бог випробує вас”. Він випробує нас, щоб побачити, чи ми гідні – побачити, кого ми любимо найбільше, – Його чи себе, щоб побачити, чи наша довіра до Нього позбудеться всього, щоб здобути цю велику запропоновану Ним Нагороду, щоб побачити, чи ми не керуємось лише тимчасовим

запалом і чи не намагаємось здобути цю чудову річ – Корону Життя, не збагнувши її вартості.

В одній зі Своїх притч наш Господь образно показав тих, котрі, після того, як підніметься сонце переслідувань, не є достатньо віддані принципам праведності, щоб встояти. Вони гіршаться. Вони в’януть. Тому слово “вірний” означає, мабуть, перш за все відданий і містить думку про повну віру. Божі діти повинні бути повні віри, і в кого Бог знаходить таку віру, того Він вважає гідним Своєї повної довіри.

До тих, хто буде цілковито вірний до кінця шляху, наш Господь скаже: “Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого”. Вони матимуть “Вінець Життя”. Їхня відданість має бути випробувана аж до смерті. Це не означає, що вони просто помруть на доказ свого посвячення Господу, бо буде два класи, які помруть, – Мала Черідка помре жертвним чином, і Великий Натовп помре через “погибіль тіла, щоб дух спасся Господнього дня”.

“До смерті” в цьому вірші означає вірність, яка триватиме аж жертва закінчиться смертю. Така вірність в будь-яку мить готова сподіватися смерті, яка вестиме до виконання Угоди Жертви – до її завершення.

НЕВ’ЯНУЧИЙ ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ

Думка, яка насувається стосовно отримання Вінця, має на увазі також велику честь. На

олімпійських іграх в давнину давали вінець, який був зазвичай з лаврового листя. Великі переможці на полях битв отримували вінці з лаври. Лавра – вічнозелений кущ або дерево, і символізує щось тривале. Апостол вживає цю ілюстрацію для змалювання великої почесі, яка буде дана вірній Церкві. Її чекає велика Нагорода. Вибір все ще триває. Кожен повинен зробити своє покликання і вибраним певним (2 Пет. 1: 10, 11).

Кожен, хто переможе, отримає Вінець Життя. Це не буде вінець, який швидко зів'яне або зберігатиметься лише кілька років. Це буде вінець вічного життя. І не тільки. Господь показує нам, що цей вінець вічного життя буде вінцем вищого життя – життя на найвищому рівні. Хто досягне Реституції впродовж Тисячолітнього віку, той

матиме вічне життя на людському рівні. Ангели будуть мати вічне життя на духовному рівні. Але цей Вінець Життя, даний “більш ніж переможцям”, буде найвищою формою духовного життя – безсмертям – буде набагато вище всіх інших рівнів життя, буде особливою нагородою за перемогу в цьому бігу. “Біжіть так, щоб одержали ви!” Мета близько!

“Душе моя, вперед безстрашно йди,
Обов'язок зове – іди охоче.
Нехай пустиня й спека навкруги,
Й Йордан бурлить, вирує і клекоче.
Земля, що по цей бік ріки Йордан,
Не твій це спадок первісний, одвічний.
Тож поспішай, знайди свій Ханаан,
І увійди у відпочинок вічний.”

R5913 (1916 p.)

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Добрий день дорогі Брати і сестри. Мир вам і ласка від Бога.

Насамперед хочу подякувати Богові через Його Сина і нашого Господа Ісуса Христа. Нехай Божа любов і милість буде з вами на кожний день в цьому році і дасть вам сили і терпіння для праці на Божій ниві.

Дякуємо вам за журнал, який ви нам висилаєте і за такі дорогі томи... Най Бог благословить... Хоч велика відстань між нами, все ж таки ви є дуже близькі до нас, ви в наших серцях. Ви наша родина в Господі. Дякуємо вам за доброту до нас.

Для тих, що вірують в Бога і в Христа і дослі-

джують Його Слово, є доказом, що ми живемо в тих останніх днях, в яких валиться світ і його порядки, і що незадовго буде Царство Боже на землі. Насамперед Христове Царство запровадить повне роззброєння і незадовго після цього горя пічнеться воскресіння – насамперед старозавітні святі пророки, а опісля поступенно цілого людства, по порядку аж до Адама. Отже, кожна людина одержить через Христа все те, що було загублено в Адамі. Це ми прочитали “На переломі віків”.

Дякуємо вам за ваш труд і за вашу доброту до нас. Най Бог Єгова благословить вас.

Василькова Александра.

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.